

Альтернативні пригоди БураТіно

Дм.Терко

Досить робити з нас "чурбанчиків". Тут розповідається майже справжня історія про тих персонажів, що були шаржовані Олексієм Толстим.

Фантастика? – Ні! Ви не знайдете навіть у "моторошних" епізодах жодного натяку на містику. Все логічно ув'язано і пояснено. Звісно, з певною іронією.

Герої живі, з характерами, зі своїм минулим і теперішнім. Їх об'єднує одна таємниця в класичному ключі любовного трикутника (не Бермудського, авжеж), яка поглинає у квест старої гри в "15".

Основні події відбуваються в травні — червні 2025 року в Києві на вулиці Тарасівській, в доходному будинку 1920 року спорудження, номер 23/25. Це маленький символізм, який дозволив собі автор. А ще – у нього не піднялося перо, щоб позбавити одну парочку старих знайомих їх головних принад – пухнастих хвостиків.

Отже, маю надію, що, познайомившись з усіма дійовими особами, ви перейметесь до кожного з них із певною симпатією. На кшталт тої, що і до персонажів, наприклад, "Золотого теля". Прочитайте. В повісті немає філософських відступів і повчань. Вона про чутливість, спокуси і любов.

До речі, імена основних героїв осучаснені – розбиті навпіл. Тому фаворит став "Тіно", а Базиліо – "Зілліо" і так далі...

Квартира 15

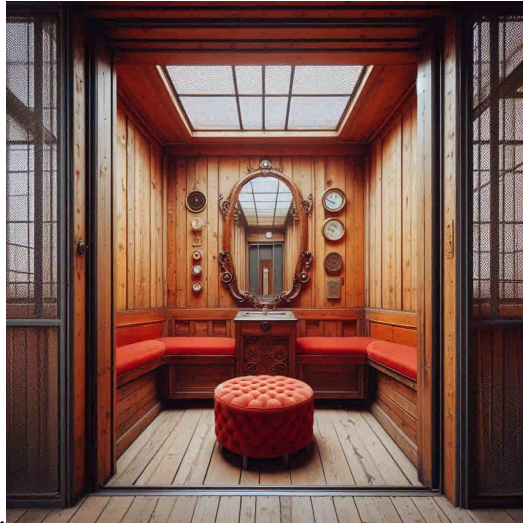
Сонячний день травня 2025 року. Київ, вулиця Тарасівська, 23/25.

Хлопчина у вишиванці, на вид двадцятирічний, підтягнутий, пружним шагом сходить на крильце. Зі значним зусиллям, аж відхиляючись трохи назад, він відкриває триметрові дубові двері в під'їзд старовинного п'ятиповерхового будинку. Входить у парадне. Оглядається: позаду нього вже зачинилися важкі двері, а попереду — п'ять-шість сходинок і дивна решітка... Підходить, одразу не второвуючи що тут до чого. *"Ва-у! Так це для ліфта"*, здивовано зауважує наш герой.

Спроба сходу відчинити двері шахти виявляється невдалою. Тоді гість починає натискати підряд все що стирчить і хитається. Так влучає і в червону кнопку. Одразу все приходить у рух. Через решітку він бачить як вгору безшумно повзе, наче на санчатах, якась купка сірого каміння. На зустріч цьому вантажу із самої гори будинку щось тарахкотячи спускається, підтягуючи до себе якийсь товщений "шланг", поки перед його очима не з'являється, щоб ви думали, — "будиночок" схожий на кімнату. Допетрав, що це – очікуваний ліфт. Тепер двері можна відчинити та зайти до "хатинки".

В ній також є, тільки фанерні, дверцята.

"— А тут затишно, — з дитячою зацікавленістю подумав хлопчина". І дійсно: стінки ламіновано дубом під прозорим лаком; на задній – величезне дзеркало з бра, біля нього – гарненький пуфик вкритий червоним, чи то велюром, чи то фетром. А запах! Якийсь знайомий і давно нечуваний аромат парфуму. Нагадує дитинство ...
"Краще, а ніж в моїй комірчині, але те ж тіснувато. Але що дивно, так дивно: жодного напису, а ні мозочка, а ні подряпини! В моєму будинку – OTIS. Сталевий, полірований, потужний і беззвучний. Та поцяцькований чим не попада. Цікаво: чому? Зараз зроблю селфі і скину П'єру. Нехай знає. У них там в Парижі такого

антикваріату вже точно не знайдеш.

Постив що покинув Люксембурзький сад і перейшов у Ле Муффтар. А ще — змінив сценічне ім'я на цивільне. Чудак" – розмірковував наш молодик.

Натиснув кнопку п'ятого поверху. Поїхали. Відчуття як у фунікулері: трошечки ривками, похитує зі сторони в сторону, але їде ж. Менше, а ніж за пів хвилини ліфт майже зупиняється і ривками доповзає до місця остаточної зупинки. "Чи це безпечно?" — майнуло в думках. *"Тепер треба вибиратися. Як воно тут ... А, відчинити дві фанерні стулки, потім – сталеву дверну решітку і — гайда назовні. Добре що подивився під ноги (батько натаскав): там же прірва! У-ф-ф, вибрався. Та ось і потрібна квартира номер 15. Точно, як хазяйка телефоном розповідала".* Тепер наш герой почав вагатися на яку кнопку дзвоника йому нажинати, адже їх аж шість. Він уважно придивився до них зблизька, як тільки йому це дозволяв ніс. Жодного підпису де чия. І всі шість — в пилу. Ними явно дуже давно не користувалися. Тоді він просто постукав. Тук-тук, — раз, другий, третій. Узявся за величезну, наче поручень, бронзову ручку. Спробував похитати двері. Вони не піддавалися. Приклав до них вухо. Завмер. Аж в раз почув якийсь невиразний шурхіт, потім тремтячий голос:

— Вам кого?

— Ми з вами домовлялися про кімнату, мовив хлопчина. Я – Тіно. А про себе: *"От не можу я, щоб не підколоти. З нового ім'я П'єра глузую, а сам своє "обчикрижив". Хоча, здається вдало: Тіно, Ті-но, Тін-о-о, — на італійський манір. Жаль тільки що подруги не маю співзвучної. Наприклад, Тінторелло (Тінті), або Сінгарелла (Сінгі). "Сінгарелла, моя Сінгарелла..."*, крутилося в голові і не переставало: *"От зараз*

відкриються двері і стара глянувши на мене скаже, борони Боже, що буде звати мене, на ім'я Кікі, як в тому однойменному американському кінофільмі."

Нарешті гучно гримнув засув і двері відчинилися. На порозі стояла згорблена бабусенція, вкрита чорно-коричневим клітчастим пончо зі звичайнісінького пледа. Ні її обличчя, ні рук, а ні ніг видно не було. Вона наче виповзла, а не вийшла.

— Заходь, Тіно. Проходь вперед. Моїх шажків сімнадцять. Твоїх – не знаю. Перші двері ліворуч. Чекай, я підйду за тобою. І запам'ятай, мене звати Тіла.

Тіно рушив у темряву, намагаючи лівою рукою стіну. Ось і білі двері. Через хвилину добрела і господиня. Трохи відсунула хлопця вправо, вставила ключ і відімкнула кімнату. Штовхнула легкі піддатливі двері і вмить в очі боляче вдарило яскраве денне світло. Тіно аж зажмурився. Він переcheкав декілька миттєвостей коли мине різь в очах і ввійшов у кімнату.

Посередині майже квадратного приміщення стояв круглий стіл. Домівка була розміром, — десь чотири на чотири метри та ще і з балконом. Його двері були наполовину прочинені і за ними віднівся балконний столик.

За обіднім столом на Тіно дивилася не моргаючи синьоока дівчина з незвичайним овалом обличчя і величезними очима, що надавало її образу моторошну схожість з інопланетною істотою. "У-у", промайнуло в Тіно, — "Ангар-51". Здається, мене гіпнотизують. Картину дещо пом'якшувало її розпущене золотаве волосся і те, що вона була в голубенькій блузці з вихлястими оборочками. Набите на тканину зображення білих метеликів додавало образу незнайомки дитячої безпосередності. Руки спокійно лежали на столі. Дівчинка обіймала ними, наче приголубивши, фарфоровий чайник із власним зображенням. Він також був розмальований у стилі її наряду.

Тіла мовчки обійшла стіл, погойдуючись з боку в бік, підійшла до дівчинки, стала за її спиною.

— Знову оце! Скільки ж можна, Віна! І звертаючись до Тіно сказала:

— Не переймайся. Це ж лялька-грілка. Накривати чайник. Дивись: — і вона підняла "артефакт" за шию, демонструючи відсутність ніг.

Хлопцю стало трошки незручно: по-перше, від способу як все було вчинено; по-друге, наче йому пропонували заглянути під спідницю ...

Отямившись, наш герой продовжив огляд кімнати.

В лівому кутку, в кінці стіни, десь врівень зі своєю головою, він побачив підвішену чи то складену дитячу чорну парасольку, чи то пару чорних шкіряних рукавичок.

Хазяйка, упіймавши його погляд, мовила:

— Не лякайся. Це - Майка - мій кажанчик. Вдень вона спочиває, а під вечір вилетить геть на полювання. Тому я тримаю балконі двері прочиненими. Ти ж можеш їх причиняти з четвертої ранку і до шостої-сьомої вечора. Щоб не змерз, я он кинула тобі додаткову ковдру, закінчила пояснювати господиня кивнувши в лівий бік від столу на металеве ліжко що виблискувало хромом. Так, це був антикваріат, майже армійський, обмацуючи своє майбутнє місце для сну, визначив Тіні. Далі перевів погляд на правий кут, в якому стояв ще один артефакт - холодильник "Розенлеф" фінського виробництва зразка 60-х років минулого століття.

В лівому кутку кімнати біля балкону стояла двостулкова шафа ("шифонер") для одягу, а навпроти — софа, обтягнута дешевим чорним дерматинном, з двома валиками, що заміняли підлокітники.

У балконної стіни, саме той, яка суміжна з місцем відпочинку Майки, стояв невеличкий сервант-тумба зі скромним комплектом обіднього і чайного посуду та столовим "сріблом".

Тобі читачу для повної ясності скажу, що всі меблі в кімнаті свого часу були вироблені Київською меблевою фабрикою ім. Боженка. Вона давно не існує, а її територія і споруди використовуються під бізнес-парк.

Невдачливий наймач здивовано відмітив ще одну цікаву особливість інтер'єру: вся електропроводка була зовнішньою, виконаною, як сьогодні кажуть, з витої пари. Вона кріпилася до стін і стелі за допомогою маленьких білих фаянсових "барильці". Електричні розетки - накладні, а обігрівач центрального опалення - чавунний. Єдиним сучасним предметом тут була велика світлодіодна лампа, що просто звисала зі стелі над столом.

З якою метою вас так детально ознайомили із всіма особливостями майбутніх "хором" нашого героя? Натякну для збереження інтриги. Якщо ви коли-небудь грали в "П'ятнадцять" - зрозумієте. Якщо ні, то настане момент, коли і для вас децю

з'ясується ...

Золото що блищить

Покінчивши з оглядом, Тіно звернувся до наймодавці:

— Кімната мене влаштовує, а як щодо інших місць?

— Наліво по коридору, до перших дверей на протилежному боці. Там суміщений санвузол. Великий і зручний. З душовою кабінкою, бойлером, сушкою і всім іншим. Піддивись, відповіла Тіла.

Тіно вийшов. *"Так, треба обов'язково придбати ліхтарика. І не завадить повісити на стінах два-три нажимні "світлячки", що працюють на батарейках."*

Закінчивши огляд він повернувся до кімнати.

— Згода, я винаймаю у вас це житло. Бажано на рік. То як з оплатою?

— Добре, згодна. Зараз платиш за весь строк наперед. Якщо захочеш кинути все раніше, мене це не обходить — на перерахунок не очікуй: хто зійшов на берег - той не в команді. Крапка. Зрозумів? Вирішуй зараз.

— Я вже вирішив, ствердно заявив наймач.

— Тоді з тебе — мальтійський золотий року категоричним тоном мовила Тіла.

У відповідь хлопець поклав на стіл золоту монету в прозорому пластиковому чохлі.

Стара забралася на стілець, на якому ще донедавна спочивала лялька, дістала з кишеньки лупу, якою користуються годинникарі і ювеліри, одягла тоненькі рукавички, виклала монету на припасену бархатку, і почала її прискіпливо роздивлятись з усіх боків. Це кумедне дійство тривало хвилин п'ять-сім. Під кінець вона склала все у зворотному порядку. Потім на диво лагідним, і як здалося Тіно, і молодим голосом мовила:

— Гарний хлопчик. Комірне, сніданок і вечеря, синку, входять в оплату. А де твої речі?

— Ось, і Тіно залихвацькі витягнув з нагрудної кишені зубну щітку, покрутивши нею у високо піднятій руці. Цей жест він запозичив в кіногероя серіалу "Джек Річер" - колишнього військового поліціанта з дещо дивним світосприйняттям.

— Гуморист, мовила Тіла. Що тепер? Будеш відпочивати?

— Ні, мені ще треба у деяких справах.

— Тоді пішли, я покажу як замикати хату. Вони вийшли з кімнати. Господиня

кивнула хлопцю на старчачий ключ і наказала:

— Виймай. Дивись: не пошкодь його "крякозябру". Акуратно вставляй і не кидай де попало. Бережи, одним словом. Іншого не буде. Заміна неможлива. Цим ключем відмикаються ще і вхідні двері, двері ліфта і до під'їзду. Пам'ятай це, синку! Тепер давай, зачиняй.

Хлопчина з усією пересторогою ввів ключ у замкову щілину і повернув. Все пройшло гладко. Коли замок мелодійно клацнув, "привітавши" нового хазяїна, Тіно акуратно витягнув ключа. Вмить до цього темний коридор залився сяйвом. Глянувши на ключ, хлопець обомлів: він був золотим. Голос за спиною мовив:

— Так, синку: слово за слово, плата — за оплату, золото — до золота, честь — по честі.

"А ми — до вас, в ранковий час ..."

Щойно Тіно вийшов з під'їзду, як на нього вже чекала якась дивна парочка — чоловік і жінка, явно недоречно вбрані.

Чоловік виглядав як газозварник — круглі окуляри з темно-синіми лінзами, які відкидалися вгору, і вуса, що позаздрив би сам Сальвадор Далі. Його супутниця була вдягнена в хутрянну горжетку вогняно-рудого кольору — не по сезону, зате ефектно. Завдяки своїм сапожкам-панчохам на тонких підборах від Fendi, вона майже на голову його переважала.

Той віддавав перевагу універсальним "чітам", але здається його дратувала зверхність подруги. Саме так, подруга, бо обидва щільно трималися одне одного.

Наш герой охрестив їх позаочі "Йенсом" і "Алею". Єнс тримав свитки рекламок, згорнутих у "трубочку". Він час від часу нервово постукував ними о вільну долоню. В протилежність йому, Аля трималася впевнено й одразу звернулася до Тіно:

— Юначе, а не бажаєш підзаробити?

І граційно діставши свій iPhone 16 Pro Max, тапнула по екрану. Потім кокетливо, поставивши одну ніжку на носочок, повернула картинкою до хлопця:

— Впізнаєш? Поздоровляю, тут сказано, що ви — призер розіграшу травня серед розробників інтернет-реклами. Уявіть тільки, — 320 тисяч гривень!

Після цих слів Тіно поквапливо дістав свій айфончик, запитавши на якому каналі дивитись.

— Який канал? Ютуб, звісно. Давай скину, назви тільки свій номер.

В цей момент до них підійшов оцирившись вуличний пес. Собака нагадував болонку-переростку, наближену до чорного пуделя. Та вид її пащеки, схожої на професійний кормоподрібнювач, й ікла з рядом великих білосніжних зубів, примусив

нашу парочку швидко заплигнути на крильце.

— Пішов геть, прошипів Йєнс! На що одразу одержав у відповідь загрозливий рик. Аля не втрачаючи самовладання притягнула товариша до себе й наказала, щоб він більше не чіпляв псину:

— Ти що, забув, — це ж Арт! Порве! І вже звертаючись до пса мовила ніжним голоском:

— Артї, захисник наш, ми тут у справах, із завданням. Нічого лихого. Йди в тіньочок, милий, відпочинь.

Арт невдоволено пирхнув і, з гідністю, відійшов у тінь.

— Ну й компашка, подумки відзначив Тіні. Він ступив вперед, пориваючись піти, але Аля миттєво зреагувала:

— Куди ж ти, призер! З твоїх 320 ми за мить зробимо мільйон!

— Прямо "за мить", іронічно зауважив хлопець.

— Ну, це фігура мови, за тиждень - напевно!

Час підтискав. Тіно сьогодні мав виконати "доМайне завдання" - верстку тизера англomовної версії картини "Чому не вдалося створити вільної республіки", присвяченої Нестору Махно. Тому наш герой, щоб відчепитись від нав'язливих рекламістів, з нетерпінням вигукнув:

— Кажіть вже конкретно — що до чого!

— О, це по-нашому, муркнув Йєнс. Дивись сюди - і він розгорнув перед очима юнака довжелезний і на диво якісний постер.

На картинці було зображено "золотий дощ" з монет, які падали з "Рогу достатку" у підставлені над головою долоні гарненької дівчинки, яка стоячи на килимку вже була наполовину засипана грошима. Підпис голосив: "Кажемо 1 маємо 3!" Нижче стояв номер телефону. Адреси не було.

"Універсальна, — оцінив Тіні рекламу. Номер є, адреса — "блудна".

— Їдьмо з нами, переможцю. Побачив на власні очі. Десять хвилин і ми там. Давай, друже, заохочував Йєнс, а його товарка приязно усміхалась.

"Гаразд, вирішив Тіні. Від них не відкараскатись. Реп'яхи при дорозі. А вголос мовив: поїхали!"

На Солом'янській

Під будинком, зайнявши пів тротуару, стояв новенький сріблястий Hammer H4 Консерт. За керманіча правив якийсь смуглявий дідуган з чорною кіскою до поясу. На його правій руці Тіно помітив майстерно виконане тату батога-семихвостого і напис "Bass". Воно асоціювалось з чимось далеким і неприємним.

— Нам в офіс, промовила Аля, і авто плавно рушило вгору, потім звернуло на Саксаганську і помчало далі до перехрестя з давнішньою Л.Толстого, далі – вліво вгору по вулиці Василя Липського до вулиці Солом'янської, будинок 1Г.

Наша трійця вийшла і попрямувала до входу над дверима якого можна було помітити недбало затерту назву "МММ". Зайшли і одразу потрапили до великої занедбаної зали. В її дальньому кінці стояв великий стіл. Аля легенько одним пальчиком підштовхнула до нього потенційного "інвестора". Діставшись столу Тіно наткнувся на затуманений більмами погляд незнайомця, років за 80 з гаком, який здається спав.

— Мар! Вигукнула Аля. Ось новенький.

Після цих слів, чоловік стрепенувся і запитав хриплим голосом:

— Скільки вносите?

Почувши це, Аля навшпиньках підійшла і із-за спини хлопця пояснила "головному менеджеру":

— Він справжній інвестор. Це ж той, що претендує на триста двадцять, пригадуєте?

"От таке, подумав Тіно, — я вже не призер, а тільки "претендент", а вголос мовив:

— Покажіть, будь ласка, договір з усіма умовами. Я візьму із собою, ознайомлюся.

Від цих слів обличчя Мара, вкрите від лоба до підборіддя бородавками, сіпнулось. Причому дивно: шкіра пішла зморшками, а бородавки — ніби окремо від шкіри — зависли в повітрі, мов на нитках.

Тонкі довгі пальці головного менеджера, схожі на п'явок, почали незалежно звиватися на стосі паперів під ними.

Картина нагадала Тіні сцену за участю капітана-чудовиська Дейві Джонса з блокбастера "Пірати Карибського моря".

Мар висмикнув зі стосу подвійний аркуш інвестиційного договору і підвівшись різко протягнув його відвідувачу. При цьому він ледь не зачепив п'ятилітрову банку, що стояла на столі. Йенс побачивши це стурбовано зойкнув, адже "казна" була на 3/5 наповнена десяти— і п'ятигривенниками.

Тіно присів на стілець перед столом і поглянув в папери.

— Сорок гривень за бланки, — процідив Мар. — Монетами.

А тим часом до офісу під'їхав поліцейний патрульний "Ніссан" і "Буцефал" Національної гвардії. З автівок швидко вийшли по дві пари правоохоронців і попрямували в приміщення. Поліціанти – дівчина і молодий чоловік хутко підійшли до столу, а нацгвардійці запропонували всім присутнім пред'явити свої документи.

— Знову за своє, Мар? – докірливо звернулась поліціантка. Де ваша ліцензія Нацбанку на фінансову діяльність? Дотепер не маєте?

У відповідь Мар скорчив гримасу. І в цей момент один із нацгвардійців почув характерне клацання — і за звуком зазирнув під стіл менеджера.

— Зброя! — вигукнув він.

Почувши це, дівчина вихопила пістолет і вже піднесла його до лоба Мара, та в ту ж

мить різко відхилила голову назад, вп'явшись поглядом у стелю. Сценка виявилася комічною: це її напарник, піднімаючи свій "Форт-17", зачепив її косу, й ривком смикнув пістолет просто в неї з рук. Старого бідолаху поставили обличчям до стіни, руки вгору. Один з нацгвардійців нахилився і дістав з-під столу автомат "Узі". Блискучий, легенький — пластиковий.

— Тьфу, ти, дурепа! Іграшковий! — розреготався він.

Усі потроху заспокоїлися — всі, крім головного менеджера, який, здається, трохи змок...

Другий військовий, наче між іншим, звернувся до Йенса:

— Не бажаєте до ТЦК?

Та саме тут наша "Firefox" підійшла до нього й, подарувавши на згадку ледь вловимий аромат своїх *Chanel No. 5*, прошепотіла на вушко:

— Подивись, любчику.

З цими словами вона легенько розвела поли кардигана Йенса — і під ними виявилось щось пухнасте й усім добре знайоме. Військовий мимоволі розчулився й кивнув їй, даючи зрозуміти, що розуміє й співчуває.

Візит контролерів завершився прозаїчно: монети, які, судячи з ваги, тягнули на 28 тисяч, конфіскували на користь Збройних Сил, про що був складений акт і протокол, як годиться — по всій формі.

Тіно полегшено зітхнув, потягнувши на повні груди вечірню прохолоду, й рушив до своєї комірчини. Вона містилася в підземному паркінгу на вулиці Івана Огієнка, 4, поблизу Південного вокзалу. Йому залишалося забрати свій фрілансерський інструмент — планшет Wacom Cintiq Pro.

Повернувшись до нової оселі, Тіно попрацював до пізньої ночі й відіслав замовнику готовий продукт. День видався важкий і насичений. Приймавши душ, він тільки торкнувся головою подушки — і відразу провалився у сон.

Та вже перша ніч передвіщала щось незвичайне...

Перша ніч

Спершу було відчуття, ніби його тіло злегка відірвалося від ліжка. Простір навколо став м'яким, трохи вологим, мов би подих скляного тунелю, крізь який повільно пливе світло. Ледь чутно гули електричні жили на стіні біля узолів'я.

Його свідомість ще трималась уламків дійсності: фрагментів діалогу, нацгвардійського запаху, відлуння сміху біля стола з іграшковим автоматом... але ці обриси розчинялися, наче змиті з піску набігом хвиль.

І тоді почалося: десь поруч засвітилося вікно, яке не могло бути в його комірчині. У ньому майнула чиясь постать — знайома, та химерно розтягнута, наче крізь лінзу сну. Вікно стало дзеркалом, дзеркало — люком, а люк поволі відкрився, втягуючи Тіно в

інший шар буття, де час коливається, як ламінарна течія...

Він прокинувся від швидкого руху повітря що обдувало його обличчя наче від руху опахала. Перше що спало на думку – це все ще сон. Та місячна повня сяяла сповна прямо в очі точнісінько навпроти балкону. Місяць — Кругла, мов дзеркало-окомір, — зависла просто в очах, розкриваючи балконні двері у невидиму сторону.

Відірвавшись від подушки і спершись на лікті Тіно заціпенів від здивування: по кімнаті, тримаючи в протягнутих руках свій запарник, наче жертву, літала "чайна" лялька. Вона рухалася проти ходу годинникової стрілки і по синусоїді – вгору-вниз, вгору-вниз. Повна алюзія на "Вій" Миколи Васильовича (не того, що змінив професію). Жах. Дітям – зась!

Зробивши ще декілька кіл, а їх всього Тіно нарахував п'ятнадцять, лялька впала "парашутиком" на стіл, а з-під неї — "пурх"! — вилетіла і з-під неї вилетіла Майка, наче думка, що не піддається редагуванню, і зникла в темряві. Як тільки це сталося, кімната знову ожила – рушили зі своїх місць меблі. Поважно, без поспіху. Всі окрім ліжка Тіні. Вони мінялися одне з одним місцями. Та постоявши декілька секунд знову рушали на нові позиції, здавалося, щоб обирати собі дещо зручніші місця. В один із таких моментів шафа розчахнула дверцята, і з неї вивалився стос пожовклих радянських облігацій восьми процентного золотого займу 1924 року. Це здалось герою показовим. Адже він був начитаним хлопцем і одразу зметикував: "10 років потому", "20 років потому", а тепер і 100 років потому! Олександр Дюма (батько) – не дотягнув ... Але в цю мить у голові майнуло: "Дива, адже все відбувається без шуму. Чому б це?" – І він глянув вгору на лампу: від неї в усі боки йшли мерехтливі промені. Тоді Тіно став на стілець і прикрив обома долонями потік світла. Окинув зором кімнату. І хоча між його пальцями пробивалися промінчики, але всі меблі виявилися на своїх місцях, а купа облігацій зникла. Відпустив одну руку – і вона з'явилася знову. "Стоп, стоп, стоп! — мовив Тіні, сплигнувши на підлогу. — Це що, гра в "П'ятнадцять" почалася без мене?! Ай, та бабуса-жартівниця. Ну, звісно ж – "електропроводка" – то справді комп'ютерна звита пара. Розетки – порти. Цікаво, де сервер? Спитати напругу? – Ні, поки буду удавати що міцно спав і нічогісінько не бачив. До сервера дістанусь через розетки – вони напевно мережеві під двополюсні штекери. Оце я втрапив у квест. Обожду! Пограємось і все з'ясується – може воно і на краще" – і Тіно глянув на годинник: була третя ночі. Незабаром почне розвиднюватись, а в сон вже не клонить. Опишу П'єру весь розклад. Мабуть, він знається на такого роду театральних фокусах: що до чого, хто і коли. Бо це вже занадто навіть для Києва 2025-го. Але спершу — кава!"

Артефакти і факти

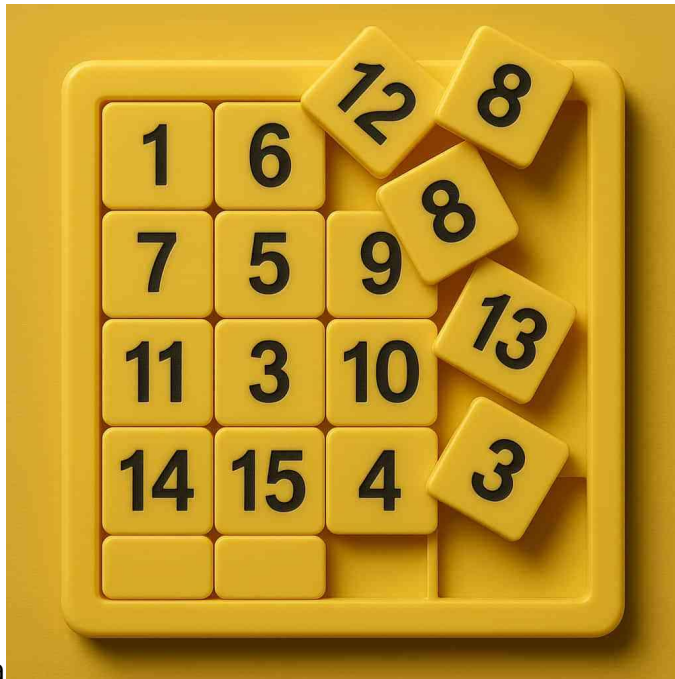
Заварити каву виявилось проблемою. Хлопець заглянув у сервант, знайшов графин з водою і запаяні пачки італійської меленої кави KIMBO, проте електрочайника не було. Ну не питати ж в господині про чайника о четвертій ранку. Почухав потилицю і відкрив відкидну дверку мінібару.

"Оце так артефакт!", ледь не вигукнув Тіні, діставши на світло старовинний комплект: мініатюрну металеву підставку, до пари їй тарілочку, упаковку сухого спирту та запальничку. На етикетці останньої було стилізоване зображення полярника, що розпалює вогнище і білого ведмедя, який приліз сюди зігріти свого носа.

Поласувавши кавою, Тіно, перш ніж писати П'єру вирішив скласти список фігурантів і "артефактів":

1. Тіно (я)

2. Тіла, господиня Майка

3. Віна (лялька)

4. Аля

5. Йєнс

6. Артї

7. Мар

8. Басс (водій з тату)

9. Ключ (чарівний)

10. Ліжко

11. Шафа

12. Софа

13. Розенлеф (холодильник)

14. Сервант

15. Стіл (обідній)

16. Електромережа (?)

17. Лампа (проектор ?!)

18. Радіатор (чавунний ?)

19. Ліфт (?)

20. Бланк (договір ?)

Разом: 8 живих істот і 13 речей, підвів ризику наш герой.

*"Що воно все значить, що до чого? В голові крутиться гра **"15"**. Дивлячись на цей перелік, що впадає в очі? – Правильно, перші 16 позицій і остання 21-а – всі є такими, що можуть вільно рухатись в будь-якому напрямку чи обертатися на місці. Листок паперу – тьфу і нема. Стоп: стіл під час нічної вакханалії не зрушив з місця. – Тоді його виключаємо. І маємо **15!** Попалися, любчики. І я з вами ... Одначе, юначе, твое ліжко теж стояло нерухомо. Це так, але я був у ньому. Вони не могли імітувати*

його рух, оскільки я б одразу побачив на собі промені лампи. Тому ліжко не виключаємо з розрахунку" – так міркував наодинці над загадкою Тіно, український парубок на італійське ім'я в квартирі 15 будинку за номером 23/25.

"Еврика! Підключаємо нумерологію: 23 – корінь "5"; 25 – корінь "7".

Далі звичайна арифметика, без фокусів:

$$23 + 7 = 30 \text{ і } 25 + 5 = 30$$

На двох виходить по 15 !!! Знову це число. Його корінь – "6". Це вже ключ до ребуса. О-у! Маємо чудову підказку: мій золотий ключ має бути на шостому місці. Це, по-перше. По-друге, ліжко має знаходитися в знерухомленій позиції гри. Припускаю, що це перша в лівому верхньому кутку. Вертаючись до варіанту "30 розділити на 2" — хто тоді із 15-ти складає автономну пару?

Я і ключ; Аля і Йєнс; Майка і Віна; Я і П'єр (?)

Якщо все вірно, тоді я, Тіно, можу займати лише позиції за номером 2, 5, 7, 10, бо на 6-й – ключик.

А що робити з П'єром? – Ідея, хтось же повинен бути гравцем за столом – то це П'єр!

А тепер розподілимо всіх особистостей за "інтересом". Маємо наступне:

"Залишається знайти сервер і того, хто усім цим керує. В цьому мені допоможе П'єр. Тепер я можу його ввести в курс справ", вирішив Тіно і включив свій планшет.

Аля (в дівочтві – Аліса)

Після ексцесу в офісі Аля мерщій подалася додому. І хоча вона не була в такому розпачі, як Мар з Йєнсом, на душі був осад. Отак, думала вона, знову треба розбудовувати все з самого початку. А казала ж Мару, що без належного "даху" нас придушуть. Не втяв старий. Все про свої болота та про болота. Ловець п'явок і п'явки до нього присмокталися й міцно тримають. Звісно, у нього є зв'язки, та тільки не там, де треба – все в науці, в науці. А що вони можуть зараз, ті "академіки"? Розрив поколінь: "стовпи" пішли, "останні з могікан", лишились "клуби за інтересами" і кон'юктурщики – одною ногою в науці, іншу не знають, куди поставити. Вони всі у пошуках хліба насущного, а це – саме і є трясовиною. Я ж сама, он, скільки значилась в аспірантках. Бачила, як справжні працюють. Для справжніх наука – це все: і повітря, і домівка, і любов. Он у Штатах культ трьох "S": Sport, Sex, Science. А у нас було так: Наука-секс-Наука. Певно, без водоспаду емоцій потяг до творчості завмирає. Еге ж, у мого "благовірного" я була четвертою. А траплялися і такі, що без "другого". Ну, то ущербні бідолахи — працювали тільки "в стіл". Бачила на власні очі... Добре хоч моєю

"дисертацією" стало шлюбне свідоцтво з професором-романтиком та еміграція з ним до США. От де справжні "університети" пройшла! Любо-дорого було: потім одним лише поглядом, одним рухом вій, однією ямочкою на щоці відмикала серця й доводила до запаморочення у таких грандів бізнесу, що після цього не те що в "академіки", — ледь губернаторшою не стала. І це лише за якихось 12 років. Збрехала: не "якихось", а

малинових з джемом!

Останній трапився "мішечок", ну ду-у-же в літах. Але, дідько його бери, — ревнивий і докучливий. Кинула його. Повірила в себе, мала на прикметі чергову доларову ванну. Не прорахувала все до кінця: дідок використав свої зв'язки, і мене лишили "green cards" – я ж жінка вільна, у вільній країні – шлюб більше не реєструвала, кірху підбирала на околицях інших штатів ... От мене і повернули у рідний край. Добре хоч колекцію "цяцьок" своїх прихопила (знайшовся поціновувач жіночності – дипломатичною поштою їх відправив прямісінько до консульства).

Продала пару виробів, купила однокімнатну квартиру в "Нивки-Сіті", вклала у справу Мара. Тепер все з початку. Від чого йшли – до того й прийшли. – З цими словами вона покопирсалася в одній із косметичок і дістала два своїх улюблених фото на Манхетені: перше і передостаннє. Потім підійшла з ними до дзеркала. Вдивилась в зображення... Посміхнулась і, підбадьорюючи себе, любу, мовила: "Поки, Аля, ти рокам не підвладна, треба знову братись за добре знане. За дванадцять років тут кабанчики бочка нагуляли. Он де на яких Майинках шмигають! Їм вже всього замало: дружини, коханки, партнери, чинуші дістали. В казино від "мертвих президентів" позбавляються, в біткоїни інвестують. Вже із "коксом" здружились – не знають, в чому собі раду дати. А тут – я, розумниця. Коханка? – Ні, ласа зірочка, порадиця. Головне – зануритись в офісний планктон. За нагодою – спливити на спинці "хазяйки" і – в дамках! А тоді вже по накатаному, да так, щоб для боса кожен день виходу на роботу очікувався, наче свято!"

Тут на неї ще прилило: спробувала згадати дитинство. Пригадала, що їх

помешкання було неподалік ферми. Мама щоночі навідувалась туди за ласунками. Буває, повернеться, а я сплю. Вона штовхне мене носиком, я прокинусь. Пашу відкриє, а звідти – яєчко для мене. Поласую. А то, курча притягне і показує мені, як його можна швиденько общипати, а вже тільки потім – потрошити смачненько. Затишно було з мамою, тепло. Та якось вона не повернулась. Чекала на неї декілька ночей. Не стало мами. От я і подалася звідти в чащини самотійно освоювати полювання. Вийшло невдало – саму вполювали. Якийсь старий посадив в клітку, привіз у місто, показав товаришу. Як же того старого звали? Здається: Пепе чи Джозе – не пригадати. Але вирішив він мене віднести до лялькового театру. Так я і стала підопічною Басса.

"Хрещений"

Прийняв мене хазяїн добре, тримав у себе вдома. До театру, тим паче на сцену не випускав. Казав: "Ти, дикуне, вчиниш гармидер за лаштунками, потрошиш там мені усе, розпатраєш ляльок, а як вскочиш до зали – перелякаєш усю публіку. Спершу вивчись". А мені тоді спало на думку: "Я, мала, пухнастенька, руденька – і налякаю? Ха-ха. От він, якщо з'явиться на публіці, то вже точно всі розбіжаться. Одні очі чого варті. А борода! Ще й плітка!"

Перше враження мною оволоділо, що Басс – дивакувата людина: зі всіма акторами суворий, до глядачів зверхній, при місцевому начальстві – мовчазний, а зі мною – лагідний і трохи балакучий. Ще й годував досхочу, і куточок мені відвів затишний в комірчині. Одного дня відвіз до цирку. Ось тут, мовив, тебе навчать хороших манер. Будь слухняною. Придивляйся до людей. Пізнаєш про багато чого цікавого. Це дійсно було захоплюючим. Навіть дресура була цікава: як ходити, як красиво сідати на парাপет, підбираючи хвостика, а потім, наче ненароком, обмахувати його кінчиком колінця; як з достоїнством вітатись з незнайомцями, як прощатись, вклоняючись глядачам за компліменти; як мило натякати на свої бажання і віддячувати за приязність до себе. І ще багато-багато чого іншого, що не так очевидно, але позиціонує тебе як виховану особу високого ґтибу. Хороша початкова школа. ❌

Одного тільки не змогла второпати (авжеж, і ніколи нізащо не прийму): як можна існувати у темряві тісних кліток і після них вибігати розважати публіку?!

Забрав з цирку. Приодягнув і віддав до гімназії. Таблички з назвами таких закладів почали з'являтися в місті, як гриби після теплого дощу. Для них "дощик" – "зелененький".

Так і вивчилася...

Басс весь час наглядав за мною: все згідно розпорядку, ні кроку вбік без дозволу; якщо прогулянка, то тільки в людному місці і не пізніше восьмої вечора влітку і шостої – взимку. На подружок моїх глянув і вмить наказав з двома не мати справ. З хлопцями – щоб на відстані метра, не ближче: бережи "інвестиції" змолоду – це твій капітал. Важкувато було. Та, занурившись у вир людських взаємин, почала усвідомлювати, що "хрещений" мав рацію.

Одного вихідного дня, вийшовши до нашого скверу на Прорізній, побачила юнака,

який навприсядки совав наперстки. Модна була в бурхливій 90-ті розвага у пошуках легких грошей. А певніше – дурнів з грошима. Постояла, придивилась уважно за маніпуляціями "низового", примружившись: очі лисячі – не талант – їх не згаяти. Зіграла разок. Потім вдруге. У підсумку залишила хлопця без денної "виручки". Посміялась трохи й повернула все йому. На запитання в його здивованих широко відкритих очах відповіла: було просто цікаво. Так і зав'язалося у нас з ним "паркове" (та

не казати ж "скверне") приятельство.

Відзивався він на "Зіллі", "Зіллів". Я почала до нього відсилати грошовитих учнів. Пів гімназії бігало під час великої перерви вниз до Зілли, щоб зіграти. Це приносило мені 25 відсотків. Кумедно виходило: декілька разів сама директриса шукала щастя. Програлася вщент. У завдаток залишила Зілли свої новенькі туфлі. Обалдіти! Довелось мені потім їй повернути цю пару – сказала, що знайшла біля свого під'їзду.

Якось Басу трапився на очі мій записничок з прізвищами та цифрами. Запитує, що це: "Чи ти, часом, дитинко, не скарбничий?" – я йому ніколи не брехала, бо лисяча інтуїція підказувала: у Басовій репліці можна завжди зачути відлуння цікавої ідеї. – Відповідаю чесно, що і як. Бас подивився прискіпливо, кивнув, ніби кажучи, що треба ж колись починати самостійно заробляти. Відтоді і почалось моє сходження на перші драбинки бізнесу. "Скарбничий?" — зачепило: в гімназії між учнями повелося повсякчас ділитися чимось один з одним — позичати щось, потім це витребувати. От я і в тренді новомодних бізнесових схем запропонувала себе в якості гаранта таких обгородок, стала їх оператором. Справа пішла "на ура", бо два відсотки моїх комісійних за утаємниченість, швидкість і беззаперечність були цілком прийнятні для всіх. Це був гарний заробіток і перспективна справа на найближчі два роки. Але, як трапляється в "річищі грошових знаків", втрутився випадок...

"Бізнес-леді"

Один учень випускного 11-го класу позичив однокашнику на суботу своє дороге авто. Той в заклад вручив мені банківський акредитив на ... 150 тисяч доларів! – Сказав, що меншого нічого не знайшов, і до того, це ж – це лише до неділі. Я спокусилася на свої чесні три тисячі. Та коли батько "юного обдарування" вирішив у суботу закрити свою обгородку, він не знайшов цінного папера. Тут і почалась недільня

круговерть, і я посеред неї. Бізнесмен

в компанії двох "братків" заявили до нас о восьмій ранку. Те, що я, 15-річна дівчина, почула від розлюченого "родака" водія-невдахи, нагадувало знамените Райкінське: "... В гречеському залі, гречеському залі..." – як же я, так би мовити, посміла відняти у його дитинки документ на такі гроші?! Дочекавшись кінця сплеску емоцій, я ввічливо запропонувала гостям коньяк і каву, присіла на краєчок дивану біля "жертви" і поклала на його широке стегно свій пухленький записник, розкритий на потрібній сторінці. Прокоментувала, що до чого. Гість почервонів (мабуть, від сорому), погортав сторінки і, упевнившись, що має справу з реальним grosбухом, а поруч з ним – юна "бізнес-леді", змінив тон. А це вже була інша справа, це, як стало новомодним казати, — нічого особистого – просто бізнес. Просто, але, як згодом стало вочевидь, — не надто... Басс, який спостерігав за всім цим з кутка кімнати, оцінивши мізансцену, ледь не пирснув зі сміху. Він тільки погладжував свою бороду і схвально поглядав на мене.

Гість від кави відмовився, але, щоб показати своє примирення, ковтнув "на коня" коняку, вибачився за непорозуміння і свій ранішній візит й пішов з "ескортом" геть.

Наступного дня, у понеділок, винуватець скандалу вручив мені пухлий конверт, проронивши пошепки: "Це від батька". Вигляд він мав мокрої кішки. Мені навіть стало його жалко. Але, побачивши в конверті \$4500, я відволіклась, навіть не подякувавши вслід хлопцеві, коли той пішов. Вручена мені сума підкреслено становила рівно три загально прийнятих банківських відсотка. Це виглядало красномовно: визнана і прийнята до кола.

Ввечері до нас зателефонували. Слухавку підняв Басс. Він уважно слухав, потім промовив: "Добре, згодні на друге. Нехай звертається, пославшись на вас, вона здасть справи" — і поклав слухавку.

Потім все далі сприймалось наче в тумані: колюча борода, вусища насунулися впритул і наче з бочки пролунало: "Це рекет — оті двоє братки навели. Кажуть: або віддаватимеш їм щоразу 15% зі своїх комісійних, або вони відкупають у тебе справу за тисячу баксів. Ти ж не хочеш стати їхнім довічним "ішачком"? – Чула, — Я відмовив".

Мені залишалось тільки хнюпитись.

Минуло багато років по тому. Та ці "перші університети" запам'яталися немов би притча: вийти на корабель легко, покидати корабель – сумно.

І з цією думкою наша чарівниця відійшла до сну.

Проект "Відродження"

Прокинувшись о сьомій, Аля почала розмірковувати над планом на день. Треба ставати на ноги і в буквальному сенсі слова також. Почну з пошуку авто, вирішила вона і ввімкнула свій айфон. В Києві 87 автосалонів, зазначила вона про себе, пригадуючи, скільки різного штибу менеджерів і автодилерів перебували в їх відійшовшому у вічність офісі на Солом'янській. Мені потрібна невеличка, економічна, вертка

Майинка-помічниця з гарненьким екстер'єром. Без претензії, але "чутлива". Щоб,

коли під'їду, то одразу викликати у "клієнта" бажання дати прихисток. Уявімо: він — у рейнджровері, гелентвагені або в майбаху, я...

— Яка марка мені до вподоби? "Сеат" чи "Фіат"? Зараз побачимо, і почала накручувати пошук. О-у! Сеат щось ціни задер до гори! "Арона" - непогана, та майже півтора мільйона гривень - це занадто. Не хочу асоціюватися з оцінками Езопа, але треба визнати, що це авто завелике для мене. Гляньмо на фіатіки. Ось моя манюня - Фіат 500Х. І є з автоматичною коробкою передач. Ну то й що, що модель 2017-го - новенька, вертка і червоненька. Ще може підберуть трошки руденьку - тоді повне комільфо! Уявляєш, Алю, звернулася вона сама до себе, він - слон, а я причалюю така собі мося: тю-тю, пу-сю... і виходжу, як на подіум: 178-80-50-80 (ні, не 90-60-90) - є потенціал для росту! Жже! Ну як таку не прихистити? Але я тримаю штиб: ввічлива, не вульгарна, розумна, з добрим гумором, тримаю дистанцію. А головне, кидаю мимохідь, хто мені рекомендував звернутись до нього з бізнесовою пропозицією. Оце

це саме в схемі найважче і найважливіше: перший крок - знайти і зацікавити поручителя, адже він має належати тим самим колам, що і мій майбутній візаві. Навіть дещо авторитетніше за нього. Хоча б на тютільку. Як мій професор казав у таких випадках: маємо два невідомих і одне рівняння. Хочеш розв'язання - шукай друге. Метод звичайного перебору не спрацює - ризиковано. Ну, та я певна, що рішення

трапиться. Це все не вперше.

Тепер треба віднайти грошенята. Скільки вони заявляють в "Італ Моторз" за 500Х? - 470 тис. Бачиш, втричі дешевше за сеатівські. Зараз підключаю магію - розділю 470000 на 4200. Отримуємо 112. Сто дванадцять грам золота в 24 карата. Нас лякати? — Так моя ціпка в півтора рази важче. Носила свого часу її у чотири оберта, як кошне Стів, другий мій, юморист, під настрій казав: "До чого ж я люблю тебе тримати на ціпу, пухнаста моя!" Ще той був ласунчик, але несамовито щедрий. Це імпонувало. Ні, не як якийсь заволжський купець, що коню зранку відро шампанського підносить. По-справжньому, галантно-щедрий - знав міру і ніколи не докоряв. Певна, що дійсно закохався. По-своєму, по нафто-баронськи. Про щось буває обмовишся, — глядь, наступного дня чи тижня збудеться. Ну, то це усе в минулому.

Зараз - сніданок і до скупки. Після - в автосалон. До речі, що там з податками? - Три "пенсійних" відсотка (*це буде 14 тисяч!*). А які обмеженнями на розрахунки готівкою? - Погляньте, це ж треба: "все для людей" — 400-метровка (*правильніше - 400-гривенівка*) з перешкодами. Це - для моїх ніжок. "Ми багаті, нас не подолати!" — "Викрутка" для цього є - укладу угоду із салоном про купівлю "масі" у розстрочку. З обоюсторонньою вигодою, як завжди ... І наша Аля, вкинувши у свій баульчик "трошки"

грошенят, спустилась з 15-го поверху донизу в хол. Тут вона замовила "ВОЛТ" до Здолбунівської, З і вже через п'ятнадцять хвилин милувалася з вікна травневим Києвом.

На Здолбунівській, З було напрочуд затишно: покупців на площадці два-три, трохи більше в самій будівлі салону.

Мар ("де Мар") і Йєнс ("Зілліо")

"Дівчину з села вивести можна. Село з дівчини - нізащо". Вибачте за натяк на сексизм. А як щодо хлопців? — *"Місто його прийняло, але він торгує словами, як колись у селі картоплею на базарі".* - Школа професора Мара.

Професор

Його улюблена приказка звучала як справжня настанова: "Котику", казав він, тримаючи мене на руках, наче дитинку, — "Не має значення, на кого ти схожий, важливо - ким ти представився!" Не треба далеко шукати. Подивись на мене. Кого ти бачиш?" - І Зілліо, дивлячись не моргаючи в очі своєму володарю, наче перепитував: як це кого? - Тебе, годувальнику!" - Ти бачиш імпозантного чоловіка в розквіті сил, знаного у престижних колах і бажаного жінками.

— "До чого тут жінки?" - не міг второпати вихованець, — "він же працює з ранку і до наступного світанку. Вранці - на болота за цими огидними чорними змієголовцями. Вдень - лекції. У вечорі, як сам каже - факультатив: приходять студентки виконувати "домку". Хазяїн їм спуску не дає. Називає їх "послушницями". Вимогливий: я ж чую, "домашку" вони плачуть, "квокчать" і зойкають в його кабінеті з ночі до світанку. Потім все знову по колу. Коли спить, трудоволік мій?"

— Ти що, заснув, Зіл? - розбурхуючи свій улюблений "пуфик", запитав Мар. Чуєш мене? А ким я був, здогадуєшся?

- Ще гірше за тебе. Ну, ну не ображайся. Це ж фігура слова. Я був ніким. І звати мене було ні як. Та одного разу мене на вулиці підібрали кіношники для "масовки". Їм потрібен був рослий чоловік, схожий на президента Лінкольна. Чув про такого? - Ні, звідки ж. Я мав очолювати похоронну процесію: йти попереду катафалку, граючись якоюсь тростиною з кришталевим набалдашником. Одягли в чорну трійку: брюки, чорно-біла в смужку жилетка, чорний довгополий кліф. На додачу - штиблети і циліндр. Костюмерка, як глянула опісля, то почала шалено хреститися - подумала, що

покійник за Мавзолею вийшов.

Пройшли чиним кроком вперед-назад. Потім перерва на каву. І я в чому був, дав дьору. Біжу, дивлюсь – дірка в заборі. Я у неї. А там – парк і медичний інститут. Ступаю собі по доріжці, а на зустріч якась заклопотана жіночка зі стосом документів поспішає. Зупинилась біля мене й каже, що нараду перенесли до анатомічного театру і нам треба туди, бо чекають на якогось іноземця, відомого герудолога. Так я і став Людиною. Тобі ж, киця моя, сам допоможу. Зараз викличу Силестру. Вона тобі поставить укольчика, і все зміниться, як у казці.

Зілліо із Базеля

Так почалося казкове життя Зілліо. Перед тим як вжалити мене, туго перев'язали хвіст: Мар сказав, що це чоловіча окраса і її позбавлятися неможна. Я заснув, а коли прокинувся від холоду, довго не міг второпати: де вся моя шерстка? Тільки вуса та хвіст і лишилися. Задні лапи видовжились, подушечки збільшилися. Коротше, став таким собі чоловічком-чайником. Мар після сніданку саджав мене перед телевізором, і я заочно навчався. Та потім трапилась біда. Одна з "послушниць" Мара виявилася дочкою міністра. І захворіла бідняжечка: розпухла, наче футбольний м'яч проковтнула. Дурня, звісно: як він туди влізти міг?! Але Мара звинуватили в поганому догляді за студентками. Потім ще гірше: завітав до інституту той іноземець, що його Мар собою підмінив. Почали копати, і все: виставили Мара. Добре хоч міністр, не бажаючи широкого розголосу, зам'яв справу.

Так я почав сам заробляти на життя. Спершу влаштувався білетером до кінотеатру. Був такий зверху Прорізної. Там хоч можна було відсипатись під час сеансів. А ніч – то вже моя стихія. На розі – ресторан з чудовою кухнею. Заходив, допомагав розвантажувати продукти, випроваджував "буйних", допомагав "ослабим". Мав копійчину. Але шукав дійсно вартої справи. Якось Ясонович, метрдотель, замовив за мене слівце директору того кіно і призначили мене касиром. Підпустили котика до смальця! Бувало, в кінці зміни висунеш ящика, зачерпнеш пригоршню монет, потім

пропускаєш їх через напів стислий кулачок в металеву касу... Яка мелодія!

Думав я, думав, як би це і для себе "купонів настригти", да так, щоб все було шито-крито. І надумав. Випадок допоміг. *От цей випадок! Я б їм, щасливим випадкам, алею слави відкрив. Чому її досі немає? Дивно.* Так от, виводив якимось вночі з ресторану до таксі одну баришню під гарним шафе. Вона щось лепетала, на щось жалілася, і тут я зачув знайоме: так вона ж теж касир, тільки клубний, в Домі офіцерів. Що, питаю, вас так колего дойняло? А вона:

— Я дуже люблю кіно, цікавлюсь всіма новинками, колекціоную афіші. Будку ними оклеїла, гарненьку кунст-камеру з неї зробила б. Та в ній через стоси пачок старих списаних білетних книжок немає чим дихати. А директорка не дозволяє їх віднести на смітник, бо це – макулатура, за неї треба виручити гроші.

— А яка там вага, питаю.

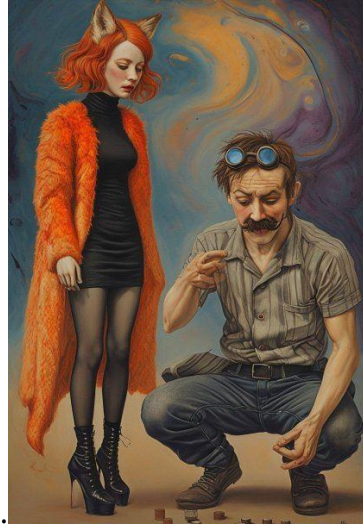
— Не знаю, не зважувала. Навіщо це мені?

— Хочете, я допоможу вам – куплю макулатуру?

У бідолаги ноги підкосило, ледь не впала (*як мало жінці треба для щастя*). Так, так, каже, згодна. І я узяв її телефон.

Через день все влаштувалось. На вскидку там було під сорок кіло. Я виплатив їй 80 копійок (*по 2 коп. за кіло – такі в ті часи були розцінки*) і став власником білетних книжок. Це якщо казати по-скромному. А в реальності – власником кінопрокату! Відтепер я 15% білетної виручки клав до своєї кишені, продаючи на цю суму непідзвітні папери. Минув рік, і я мав вже невеличкий капіталець. Саме в цю пору почалась "наперсткова" кампанія. Я закрив одну справу і відкрив іншу в сквері на Прорізній. Там одного теплого дня й завів знайомство з "діловою" малою – Алісою. Вона почала поставляти мені "клієнтів", і справа набула обертів. Між іншим, була одна іміджева "фішка", яку я цілковито ставлю собі в заслугу: я "низував" у підніжжя кого, ви думаєте? – пам'ятника королю вулиці – Паніковському. Символічно, правда.

Вже повіяло осінню, і треба було починати шукати нове місце працевлаштування. Та ось, наприкінці серпня, ще здаля угледів знайому фігуру. Це Мар, що виходив з місцевого відділення ВА-банку. Я одразу підхопився і до нього. Старий здав, але ще тримався на ногах, спираючись крок за кроком на легендарну тростину. Він був радий мені. Потріпав, як колись, за холку, обмацав плечі. Спитав, чим займаюсь. Я розповів про всі свої перепитії. Тоді Мар запропонував підробіток агентом в його "піраміді". Це було хоч щось. А там – знову весна, літо ... Я погодився. Ми неспішно йшли повз драмтеатр, парк Тараса Шевченка в напрямку скверу вулиці Антоновича, і я розповів йому про Алю, її здібності і яскраву зовнішність. Мар погодився на зустріч з ранку

наступного четверга у нього на Солом'янській.

Так ми зішлися у трьох. Та як з'ясувалося потім, на нас чекав і дехто четвертий...

Басс (відлюдник Карабас)

У призначений час Йєнс і Аля дісталися до офісу Мара. Зайшли і відразу завмерли на місці. Очунявши, Аля ізз радісним зойком кинулася до четвертого в їхній новій компанії. Підбігши до нього, вона охопила огрядного, покритого татуюванням, чоловіка за шию і міцно притулилася щокою до його обличчя. Це був сам Басс. Він глянув на неї, приобняв за талію і мовив по-батьківськи: "Розквітла лілея. Радий бачити!"

Йєнс тільки кивнув "Четвертому" – йому добре запам'яталася давня зустріч з Бассом у сквері. Тоді той підійшов до нього і, показуючи своїм складеним батогом в бік Алі, тихо крізь зуби мовив: "Скривдиш її – зроблю кучим посміховиськом. Зрозумів?"

Кажуть: "Лев спить, та не спить його нюх". Це повною мірою стосувалося Басса — всмокталася в його кров від дня явлення на світ. А ще – він ніколи не кидав своєї здобичі. Народжений ву сім'ї спадкових ловців левів, він уже в юному віці став левом серед мисливців на цих хижаків. Африканські "царі" інстинктивно відчували в ньому незвичну перевагу так, як її відчують місцеві чорношкірі вожді при зустрічі з білою людиною, вбраною у незвичний для них одяг. Але секрет цієї особливості крився в одній простій, але важкодоступній речі. Він був клановою таємницею, в яку повіряли наймолодшого юнака в сім'ї після першого випробування на полюванні. Так свого часу і Басса дід долучив до нього: "Щуку ловлять на живця, а лева – на левицю. На молодшу, ще незайману, незнайому і тому цікаву й ласу" – повідав йому тайну дід.

Ловили левів, постачали циркам. В зрілому віці Басс кинув мисливство і став дресирувальником. "*Panthera leo leo*" – полюбляв він наспівувати у хорошому настрої, коли під шквал овацій публіки, високо піднявши свій знаменитий батіг-семихвістку, робив коло почесні — з'являючись на цирковому манежі або полишаючи його після виступу. Цей дресирувальник ніколи не вклонявся, не робив реверансів, як інші циркові актори: хіба буде вклонятися комусь той, кому вкоряються самі царі звірів?

Один знаний письменник шаржував цього сміливця, посилаючись на те, що ніби той лупцює нещасних ляльок. Це була безпардонна брехня і подвійне перебільшення, яке заради справедливості, варте спростування.

Так, дійсно, пропрацювавши півтора десятка років на арені і розбагатівши, Басс придбав перший поверх прибуткового будинку по вулиці Великій Васильківській, 45 — на розі з вулицею Маріїнсько-Благовіщенською (до того - Жандармська). Тут він відкрив "Перший ляльковий театр". В той час в Європі знову почався бум на вистави маріонеток. Але творче кредо власника і одноосібного директора новоствореного театру йшло врозріз усталеної європейській традиції. Він вважав, що зі сцени не можна пропагувати мистецтво маріонеток – мистецтво маніпуляції. Це наче казати дітям: "Дивіться, як гарно виходить, коли вас "тягають за ниточки". Ляльками мають керувати ляльководи. Адже в його театрі це, безумовно, будуть актори – аніматори і оператори. То хто ж дозволить лупцювати акторів?! От вам і перше. Друге: батіг для Басса — те ж саме, що і чотки — для заспокоєння, стек для офіцера, жезл для маршала.

Дійсно, до акторів ставився вимогливо: на роботі бути тверезими, не палити в театрі, під час репетицій і вистав — слідувати сценарію.

Та й "про левицю" не забув. Творчо адаптував дідову "настанову про левицю". Фігурально, звісно. Роль "левиці" було відведено ... Віні. Ця мілашка, якій досвідчений ляльковод міг надати образ строгої наставниці або турботливої хазяйки дому, стала улюбленицею колективу театру і глядачів. В театрі Віною ніхто не накривав чайника. Навпаки – слідували за тим, щоб її ніколи не клали на полку, не підвішували, а завжди саджали на персональні високо підняті п'яльця. На них Вініні ніжки в кружних шовкових панчохах могли вільно теліпатися над підлогою, не забруднюючи білосніжні банти на її гостроносих голубих башмаках. Бути її аніматором вважалося за честь. А дівчат міста на цілий рік після відкриття театру захопила мода одягатися "під Віну". Басу цей імідж провідної ляльки імпонував.

Не зайвим буде нагадати про ще один міф, який свого часу супроводжував театр. Конспірологічна історія про пригоди так званого "Буратіно" – дерев'яної ляльки, яка не потребувала оператора, бо сама була — "хоч куди козак!" Бас вважав зневагою до всього людського робити культ з чурбанів і дерев'янок. Такі "герої" потрібні лише авторитарним режимам, а не просвітницькому середовищу стародавнього міста. Тому,

коли молодша дочка губернатора запитала його, чому не ставлять п'єсу про "Золотий ключик", він тільки мовчки погладив її по голівці. А наступного тижня надіслав для неї незвичайний подарунок. Це була висічена з картону розкладка — фрагмент комори Папи Карло з намальованим каміном і сидячими біля нього: Буратіно із одним заклеєним вухом, Папою Карло і Джузеппе, який тримав на руках пацюка Шушару. Шушара була вбрана в голубенький чепчик і в своїй великій пащі затиснула золотий ключ з вухом Буратіно. Над усім був напис "Мрії збуваються!"

Розповідають, що коли "експозицію" в присутності усієї дворянської родини розгорнули на повну, губернаторша грохнулася зі стільця на підлогу, голова сім'ї сидів півгодини заціпенівши, а мала вибігла з істеричним криком і після цього тиждень не розмовляла. Старший син, гренадер, вихопив шаблю і порубав витвір тодішньої поліграфії, а малий — забрав фрагмент із пацюком і, кажуть, досі тримає його над своїм ліжком.

Невдовзі Басів театр прикрили, а самому запропонували по-доброму залишити місто. Так він і опинився в нашому часі в колі бувалих і знайомих.

Віна * Мальва * Тіла * Арті * Майка

Чи була вона колись дівчинкою, чи було в неї дитинство, юність? Чи судилася їй зустріти свою молодість? Тій оболонці, яку всі бачили і якій наслідували, — відповідь "Ні". Лялька є лялька. А от тій, що перевтілювалася в неї, "оживляла" її, оперувала нею, — "Так", "Так", "Так". Це було і таїнством, і магією, і мистецтвом. І звали це перше "Я" – Мальва. Звідси й сценічне *норманто* — "Мальвіна".

Мальва*Віні*Тіла

Оскільки образ Мальвіни Басс позиціонував як культовий, Мальві було заборонено відкрито представлятися публіці. Але вона не надто цим переймалася, оскільки отримувала достойну винагороду за шалений успіх своєї "партнерші". І платня, і можливість щорічно протягом двох місяців пожинати всі принади курортів Середземномор'я. На одному з таких курортів вона познайомилася, а потім зійшлася з красунчиком П'єром. Це сталося під час гастролей його трупи з паризького театру маріонеток на Іспанських Балеарських островах, в Пальма-де-Майорці. Так що широко відомі читачеві "драматичні сцени" П'єро в "соплях і сльозах", що голосить: "Мальвіна, Мальвіна, моя! Мальвіна умчалась в далекі края" — це чистий літературний вимисел. Молоді були щасливі, і після розпаду театру Басса побралися. Так Мальва опинилася в Парижі.

А що друга-перша "половинка"? Яка карколомна траєкторія долі її спіткала? Ми розповімо про це, одночасно піднявши завісу над передостанньою відомою дійовою особою – Тілою. Тілою Тортільяно, на прізвисько "Черепеха" за її крайню неспішність.

Та це й не дивно, як для кравчині. Адже саме Тіла була театральним костюмером. Можна сказати, "мамою" Віни, її творцем. Тож вона і забрала чарівне творіння до квартири 15. Ви спитаєте, а як же чудові ніжки знаменитого аксесуару?

- Нічого страшного - вони в сундучку. Ніжки-панчохи, які для зручності їх одягання Мальвою, пристібалися до костюму-тулуба на звичайних змійках. Так Тілі дісталася друга роль - бути "Чайною королевою". Та коли вони з Майкою бешкетували, Тіла обзивала її грілкою.

Тіла заселилася в цю службову комунальну квартиру майже двадцять років тому. Її привіз з собою Басс, прихопивши в якості домогосподарки десь на Атлантичному узбережжі Конго біля мису *Turtle Beach Site*, коли Бас після поранення на своєму останньому полюванні виписався з муніципального госпіталю міста *Soyo*.

Арті

В квартирі було шість кімнат: дві у якості дресирувальника займав Басс, дві - було відведено "професору" Мару, ще одну кімнату займала сама Тіла. Остання, а точніше, — перша по порядку слідування, яку винайняв Тіно, була за Мальвою. Перед від'їздом до П'єра вона заповіла своє помешкання Тілі. До того Мальва перед своєю відпусткою надавала кімнату одній "заочниці" на час її літньої сесії в політехніці. Вона була киянкою, але жила у великій родині. От заради спокійної підготовки до екзаменів мала усамітнюватися де-не-де. Єдиною умовою було - це наглядати за псом Арті. Його двомісячним цуценям подарував їй П'єр, коли покидав Майорку. Звали ту заочницю — "Ретта", і пес на диво з першого дня ставився до неї з якоюсь своєю, собачою приязністю. Зараз йому йшов четвертий рік. Молодість породи наливала його тіло силою, достоїнством і бажаннями. Але розлука з хазяйкою додавала деякої подразливості. До того ж він вже мусив жити на дворі, — у такому собі "колодязі" сусіднього дому номер 30 на протилежному боці Тарасівської. Двірник спорудив там для Арті будку й підгодовував пса. З тих пір потрапити у двір можна було тільки "по запису". Відтоді - ніяких "синяків", "наркош", "співаючих" по ночах котів і сторонніх автівок. Одразу відпала потреба у шлагбаумі, що додало солідності і "витонченості" колективній оселі, так цінованого містянами "європейського стибу".

Коли Арті виповнилося півроку, Мальва привела його до театру показати Басу. Директор тільки-но накинув оком, як запитав:

— То ти казала, що в тебе французька "булочка", так? Така кмітлива ляльковод, а не можеш відрізнити "булочку" від "багета", а "багет" — від "багнета"! У тебе, дитинко, - справжнісінький "каніш". Королівський пудель. І це чудово, якщо ти мрієш про надійного захисника й розумного товариша. Вважай, що через рік-півтора матимеш "бойовий дрон" під 30-35 кілограмів "мобільних" м'язів із щелепами від алігатора. Придбай рушницю, і вам під силу буде полювати на диких гусей і качок. Але від сьогодні - ніяких сюсюкань і поцілунків. "*Місце!*", "*Їсти!*", "*Лежати!*", "*Поруч!*", "*Тримати!*", "*Кинь!*", "*Дай!*", "*Слухай!*", "*Чужий!*", "*Ату!*" - ці й інші команди мають стати для нього законом. Годувати і потріпати за холку — тільки двічі на день. Дістань собі щось про собаківництво і застосовуй по-малу. Тільки не дуже в нього занурюйся, бо

як добрі люди напишуть, – наче до Вишу пса готуєш.

Ротики закрийте обидва. Зараз ти – до костюмерної, а малий – до мого кабінету, швидко! – Так закінчилась ця демонстрація. Вона справила враження на всіх присутніх. Останнім був сам Басс після того, як побачив, що Артї самостійно і чинно рушив до його кабінету. *"О, так він дійсно кмітливий – по запаху визначив, куди йти. Але ж і команду зрозумів. І мовчазний: не тьвкнув і не рикнув. Буде толк"* – відзначив про себе досвідчений мисливець і циркач.

Мальва і пес жили дружно. Бувало, після пізньої вечірньої прогулянки повернутися додому, повечеряють, вмостяться на своїх місцях – і одразу в сон. У Мальви він до світанку, у Артї – як стібками – до будь-якого незвичного шурхоту або запаху. Але все рівно, він встигав побачити у сні щось цікаве, іноді й знайоме. Буває, наснитися йому білий-білий гарячий приморський пісок і руки, що його піднімають та кутають у вологий рушник. Він виглядає і бачить, ні, не Мальву, а чомусь Ретту. Чому так? – ні як не міг втямити. Але після такого сну він бувало весь день сумував. Та коли вона перебиралася до них аж на два місяці – це було свято! Він геть забував про Мальву. Мальва верталася, аж тільки тоді Артї мчав до неї привітатись, заглядав володарці в очі, терся носом об коліна. Правду казати, йому чомусь більше подобалося ліве, але йти треба було, тримаючись справа. І це ще більше розпалювало.

Зараз він запитував себе: "Чому ж вона покинула мене? Хіба не можна було взяти із собою? До того, який "весь у білому", що приніс мене їй там, біля моря?"

І знову завертілася якась смутна здогадка: *"Ретта, Ретта, Ретта"*. Але він не міг це прояснити. Якогось клаптика не вистачало, збігу якихось відтінків запахів, звуків, дихання. Та все мине. І він дістанеться правди!

Майка

По від'їзду Мальви до Парижу, Тілу якоїсь ночі розбудив глухий удар і дзвін розбитого скла, що лунав з сусідньої кімнати. Тіла увійшла. І дійсно, балконне вікно було розбите, а на столі поруч з Віною щось підстрибувало і стрепехалося, наче гігантський чорний метелик, залишаючи червоні крапельки на світлій скатертині. Хазяйка підійшла ближче. Це був кажанчик, що подряпався о розбите ним скло. На щастя, не дуже. Тіла взяла невдаху, склавши вздовж тільця його великі крила, обережно загорнула в чисту ганчірочку, обв'язала шнурочком і поклала на софу, як найближче до темного кутка кімнати. Зранку миша вже була спокійною. Коли Тіла взяла її до рук, щоб краще розгледіти, вони обидві здивовано дивилися, не моргаючи, одне на одне. Маленькі чорні бусинки очей миші, а вона виявилася дівчинкою, справляли враження на Тілу, наче такі знайомі їй чорні перлини. Мала пікнула раз, другий. Це прозвучало не як зойк, а скоріше – привітання. Тіла засміялась. Кажанчик заморгав. *"От і познайомилися. Може, залишишся з нами? Як?"*, запитала Тіла. Гостя знову пікнула. Тоді Тіла розв'язала її і піднесла до блюдечка з водою. Маленький рожевий гостренький язичок двічі сьорбнув. *"От і добре, дівчинко"*, мовила Тіла. *Я нарікаю тебе Майкою, бо ти – травнева!"* І з цими словами господиня піднесла Майку

до спинки софи. Та одразу вчепилася своїми кігтистими лапками в старий дерматин і перевернувшись догори дригом заснула.

Так вони й поладнали.

Автосалон

Починаємо "відродження", після рекогносцировки, визначила Аля. Дивись, як все прийшло в рух. Через мене? Хіба. Он де головний менеджер і молодша, як рухаються. Цок-цок-цок грають її підбори. І – до статного чоловіка в костюмі "від Армані", кабанчику мій. Дивиться в планшет, звіряє він-коди. На гладенькому і, мабуть, запашному обличчі – гримаса. Запитує цих двох:

— То ви тут наче сторонні спостерігачі. Шість продажів за минулий рік. При таких цінах!

Аля невимушено підбирається до обраного червоного фіату.

— Вибачте, можна? Головний менеджер швидко реагує. Підходить. Вона сідає за руль. В дзеркало заднього виду бачить, як та мала знімає ниточку з плеча боса. Наче струшує. Він теж підходить. І вона посвячує власника в свою задачу. Одразу бачить, як пульсує жилка біля куточків його рота, розширюються крила правильного носа. Це щось нагадує. Він щиро посміхається і пропонує демонстрацію. Відкриває широко водійські двері і, протягуючи їй свою руку, підводить до пасажирського місця з протилежного боку. По ходу він підіймає задню дверку і широким жестом демонструє ергономічний салон. Потім нажимає на неї розпластаною долонею, показуючи відсутність каблучки. Справу майже зроблено. Бідолаха молодша менеджер, почервонівши, ледь не відкушує кінчик свого біленького комірця. О, такої! – Та він вже трошки в помаді...

Вони роблять три кола по чималій площадці. Аля розпитує його про нюанси керування автоматичною коробкою, умови гарантійного обслуговування. Потім – фінансове питання. Каже, що воно заслуговує на "оптимізацію". Це не проблема, обнадіює власник салону. На мить западає тиша.

– То як, скільки мені вартуватиме це "пташенятко", запитує вона й грайливо обмахує свій носик кінчиком хвостика.

Замість прямої відповіді чує:

— Мене звуть Анатоль. Ти – Аля?! Пам'ятаєш, гімназію номер 48 і ті \$150 тисяч? Це – я. Вибач за тодішне.

Тепер Алі треба було прийти до тями. *"О, це так фарт! Не дарма люди кажуть, що щасливий і на камінні мед знайде"*.

— Запрошую на вечерю, Алю.

— Рада за тебе, Анатоль. Вечеря нас не обмине. Але не сьогодні. Можемо оформити угоду зараз? Я готова. І вона потрусила своїм баульчиком.

Анатоль поманив пальчиком головного менеджера, щось шепнув йому на вухо та запросив дівчину до кабінету. Через декілька хвилин йому принесли примірник

договору на купівлю авто в розстрочку. Він відкрив його десь посередині і щось підкреслив. Потім сказав, щоб надали агентську угоду. І запропонував Алі заповнити в ній свої дані, мовивши:

— Від нині ти - наш позаштатний співробітник - торговельний агент, що діє за договором доручення. Тому маєш право на пільгові умови: 4% річних і без комісії. Тебе влаштовує?

— Це пристойно. Згодна.

Так вона стала власницею бажаного "свіжаку".

Анатоль зрозумів свою поспішність з вечерею. Його шкільна знайома, про яку його батько свого часу казав, що таких ініціативних дівчат треба тримати в оранжереї, безперечно справляла пристойне враження. Тому в наступну суботу перед Днем Києва він запропонував їм прогулянку на теплоході по Дніпру. Це здавалося влучним ходом, адже на кораблі був ресторан і бар. До того дама може трошки змерзнути, і такий шанс втрачати не можна. Він обрав VIP-варіант на "Срібній хвилі". Аля, яка "читала чоловіків" наосліп, погодилась, і їхнє перше побачення було чудовим.

Таємниці лялькового театру

Після того, як Тіно відправив повідомлення П'єру, він вирішив розпочати пошуки джерела походження інтернет-трафіка. Спершу треба знайти мережевий роутер. Озброївшись ліхтариком і прихвативши з собою золотого ключика, він прослідкував напрямок проводки, що виходила з кімнати. Пошук не зайняв і трьох хвилин: роутер знаходився майже під стелею при вході до коридорчика. Дістатись до нього з ходу не було можливості, оскільки висота стель в старовинному будинку була десь під 4,5 метра. – Пращури цінили повітря.

Отже, варіант з підключенням до веб-інтерфейсу відпадав. Одне тішило: Тіла до цього не має стосунку, це перше; по-друге, оскільки мова йде про точку Wi-Fi доступу, то це, ймовірно, не далі декількох сусідніх будинків. Доведеться вдатися до тріангуляції з використанням бази даних навколишнього оточення. Що, як колись було сказано, за сучасного розвитку справ на Заході, не становить проблеми. Google нам в поміч! Тіно вже був готовий прихопити свій планшет, як подумав, чи не варто продовжити своє дослідження цих лабетів? – І рушив вліво по коридору повз вбиральню до найтемнішого закутку. Промінь ліхтарика вихопив перші двері ліворуч, обмацуючи їх лутку згори до низу. Так, Тіла сюди явно не заходила. Дивись, скрізь "віковічне" павутиння. Цієї миті його права кишеня лляних джинсів наче спалахнула. Хлопець рефлекторно сунув руку і витяг з неї "майстер-ключ". Він сіяв. Придивився. Так ось воно що! Реагує! І з цими словами вставив ключа в замковий отвір. Повернув легенько, щоб не пошкодити. Почув легке клацання, і двері прочинились. Пахнуло нафталіном. "Магія! Я ж навіть ще не встиг до кінця повернути", подумав юнак, але через декілька секунд остраху тихо розсміявся: "Та це ж типовий імобілайзер! От стара хитрованка. Як зіграла: "золото –

до золота"... А може, і сама не знала, що до чого". Пробіг променем по правому відкосу

і повернув вмикач. Кімната освітілася.

Ви, читачу, напевно пам'ятаєте, яку красу побачив Буратіно, відімкнувши Золотим ключиком потаємні дверцята і спустившись донизу галереї. Так зараз картина була більш прозаїчна. Перед очима Тіно повсталася височенька, наче ширма, добротна фасадна стіна з тих, що притаманні старовинним театральним облаштуванням. По центру – наче сцена, по боках і зверху – три яруси прорізів, стилізованих під вікна. У "вікнах" і на підмостках – лялькові гардероби. Було цікаво. Хлопець підійшов ближче. Поверх костюмів персонажів було натягнуто чохла, треба думати, з целофану. Шар пилу не дозволяв їх розгледіти. Тіно ризикнув і легенько потягнув до себе центральний чохол: спершу з одного вбрання, потім – з другого. Йому майже вдалося не здійняти пилову куряву. Зачекав, поки пил спаде, і – мороз по шкірі, ледь не заплакав...

Це наче побачити себе в чарівному дзеркалі у дитинстві. – Перед очима були його дві улюблені ляльки – Арлетта і Арлекін. Саме ті ляльки, якими колись оперували його бабуся і дідусь. Ті, яких він ніколи не бачив, та про яких йому розповідали мама і татко. Це було символічно. Наш герой у смутку зачинив за собою двері і рушив у роздумах до своєї кімнати.

Дістав планшет, відкрив сторінку Google з WPS – Wi-Fi Positioning Systems і спустився на вулицю. Спершу пройшовся вниз до рогу Жилянської. Сигнал слабкий. Потім почав рух вгору, дійшов до Саксаганського. Тут явно краще. Перейшов на протилежний бік Тарасівської. Маємо максимум. Отже – будинок 28/63. По Саксаганського – 63/28. Сталінський ампір. До під'їзду не потрапиш. Треба зачекати на когось. Глянув час: чверть на тринадцяту – і не обід, і не вечір. Караулити почну з часу. Зайду поки що у двір, під арку. Ух ти, тут же був мій дітсадок! Точно, он там внизу. Вже того флігеля немає... Пам'ятаю, як мене вперше сюди привели: шмарклі, сльози. Як я без мамусі? Скільки мені тоді було, мабуть, років три. Та ось побачив пісочника, а біля нього – дерев'яна вантажівка: із справжнім кермом і педалями. Вмостився в неї, завів двигун (під носом), кермую, "бібікаю", тисну на гальма. Зараз не до мами. Нащо шоферам мами, ми й самі можемо. Тут підходить такий собі один кругленький, на пів голови вище за мене, і командує: "А ну, вилазь. Хто дозволив?!"

Вилажу і як штовхану його. – Бац, і я відкочуюсь, ледь не всівшись на попу. "Ти чого? Я тут головний, бо мій батько – управдом!" – "О, це так, так. "Управдом!" і я дивлюсь на височезну стіну протилежного будинку, уявляючи на ній кермо і не розуміючи, як же він рушає будинок зі свого місця? – Треба запитати маму. Оглядаюся, мами немає... На щастя, виходить вихователька, бере нас за руки і заводить в будівлю.

– "Давайте скоріш, вже перша година – спізнюємося на полуденок". Як звали того товстунчика? – Не пам'ятаю. Але ми поладнали. Та недовго довелось мені тут перебувати. Одного дня за мною прийшли якась "тьотя" і "дядя". Вони відвезли мене в інше місце – до Пуща-Водиці. Там був казковий триповерховий будинок і багато дітей. Я спитав, коли ж прийде мама? На це чоловік легенько ззаду поклав на мої плечі руки, а жінка присіла переді мною, і ми щепилися, наче граючись, пальцями. Дивлячись очі в очі, мовила: "Ніколи, синку. Вона з твоїм татком відлетіла на небко..." Так я і прожив в цьому теплому оточенні 15 років.

Дивлюсь на годинник: вже пів на другу. За спогадом час пролітає швидше. Чи варто заходити до того під'їзду? Навряд чи на очі потрапить дошка із списком мешканців. Маю надію зустріти знайоме прізвище – абсурд. Здогадуюсь лише про ім'я. Та якщо воно там і буде, то без номера телефону і e-mail. Саме вони мені і потрібні. Максимум, що я зміг би за сприятливих обставин – це встановити MAC-адресу роутера. Але визначити конфіденційну інформацію про його власника без зламу захищених баз даних неможливо. Я ж не "ламер" і тим паче не хакер. Так, так... Отже, звернусь до Сашка. Він профі. У-х-х! Ну і деньок. Тибетські монахи сказали б, що сьогодні на мене найшло просвітлення. Товстунчик Сашко! Скільки раз ми зустрічались з ним у справах, стільки раз він запитував мене, чи не бачились ми з ним раніше. Я завжди віджартовувався: "А як же, вчора". "Управдом". Зараз розвеселимось... Телефоную йому, розповідаю, що і як. Називаю адресу. Сміємось. Потім Сашко погоджується допомогти і каже, що найкраще – це скористатися портом в моїй кімнаті. Але сьогодні – не варіант, завтра – так. Ну, от, майже вдалось. Тепер можна повернутись до виконання "домашніх завдань".

Трикутник

Пропрацював над черговим проєктом до вечора. Заходила Тіла – принесла вечерю. Я вирішив їй розповісти про свою знахідку – гардеробну. На додачу – і про властивості ключа. Вона аж присіла. Добре, що встиг підвести стілець, а то б плюхнулась на підлогу.

— Синку, який ти молодець! Я вважала, що загубила ключа від тієї кімнати. А цей "золотий" мені вручила Ретта два роки тому. Вона тут трошки похазяйнувала, прибралась. Після того, як виїхав Басс і кудись подівся Мар, по всіх закутках був занепад. Я дала їй зв'язку ключів і попросила протерти у всіх кімнатах пил. Вона привела з собою двох хлопців. Сказала, що вони з клінінгової компанії. Попрацювали чотири дні. Потім пішли. Ретта побула тут до вересня, і коли виїздила – вручила мені той ключик. Сказала, що він чарівний. Ну, далі ти знаєш. А ще так настійливо просила дати оголошення про здачу кімнати. Навіть текст залишила. Така цікава жінка.

— Жінка? – з деяким розчаруванням перепитав Тіно.

— Так, молода жінка. Мої очі не брешуть. Одного разу навіть заходила сюди з одним молодиком. Весь у білому, статний, модний – наче стюард на приватній океанській яхті. Бачила таких вдосталь, ще там, в Soyo.

Ретта трошки старша за нього, років на два-три. В жінці це помітно, коли парою — картина дещо старша за раму. Думаю, що він її чоловік.

Наш герой замислився. Стало дещо прикро: якщо мова про П'єра, то чому друг не розповів другу? А так усе складається в класичний любовний трикутник: Ретта – П'єр – Мальва і спільне місце зустрічі під номером 15.

— То як там гардеробна? Це ж було моїм місцем роботи в Басса, — повернулась до початку розмови Тіла.

— Трошки в пилуці, але костюми в чохлах. Це не просто гардеробна. Я розумію так, що це фасад сцени. Та вам краще самій побачити. Хочете, я вас супроводжу до неї?

— Сьогодні вже пізно. Ой! Так ти їж, юначе, зовсім все охолоне. Дивись, які смачненькі сосиски, червоний перчик, омлет. Їж, синку! – І Тіла, як дбайлива бабуса, що опікується внуком, підсунула йому тарілку з вечерєю.

— Мені б електрочайника. У вас є?

— Звісно, є. Я його звідси забрала: якось захотіла увімкнути, та виделка не встромляється в ці розетки. Стривай, я зараз тобі закип'ячу і занесу. І знаєш ще що: не хочу дивитись на ту комірчину, що було — то загуло і вже не вернеться. Буду доживати якось так, сама по собі. На Баса лише поглянути б. Цікаво, який він зараз: лев в ньому мертвий чи живий?

— Уявіть — живий! Весь в татуюванні і накачаний. Правда, видно, що далеко не

молодик — і, ніби прочитавши її наступне питання, Тіно додав: — В день моїх перших відвідин я бачив його з друзями. Судячи з усього, старі знайомі. Із Маром також. Й ще з однією комічною парочкою: вона руденька кокетка, а він сіренький, схожий на єнота. І у кожного по "пухнастому" Умора! Таке враження, що кожна особа в цій компанії може й непогана. Але всі разом – банда!

— То як же Мар? – продовжила допитуватись стара. Про чайника вже й забула. Прорвало — два роки ні з ким не спілкувалась.

— Мар – страшко. Виглядає на всі 90 з гаком. Але здається, ще щось метикує.

— Здається мені, що згаданий тобою "єнот" – то Зіллію, його улюблений "кіт". Зрозуміло, чому не з'являється в своїх "професорських" хоромх доктор Франкштейн: зробив із Зіллію людину і кінці в воду. А дівчина – "розбійниця" Аля. Вихованка Басса. Розумна, але занадто корислива.

Ну, синку, ти повечеряв і мене нагодував. Маю надію, що хоч раз наснитись молоді літа. Чайника так тобі і не принесла. Завтра буде на сніданок з кавою. Ти п'єш каву?

— Я вже тут у вас знайшов. Італійська.

— То чиясь з дівчат. Спокійної ночі. Ой, забула: ляльку сховай у шафу, бо Майка полюбляє з нею вночі бавитись. До завтра. — З цими словами Тіла почимчикувала до себе.

"15"

О десятій прийшов Сашко. Ми тепло привітались, як і мали знайомі з дитинства. Згадали дитсадок. Особливо свою "окрему кімнату", що ми її утворили пересунувши літерою "Г" до вікна декілька двоярусних ліжок. Свої два поставили в закутку одне до одного. Відтоді можна було під час денного сну непомітно гратися з книжкою-розкладкою в "іподром", підкидаючи кубика і рухаючи фігурки своїх коней під час їх "забігів" до фінішу. Сашку вдавалося вигравати частіше. Тоді я вдавався до хитрощів. Казав, що так не буває, бо легший "жокей" має більше шансів на перемогу – і кидав свого кубика двічі підряд. Якось Сашко загравшись не стримався і зареготав, коли у мене за два кидки вийшло по "1", а у нього за один – "6". Прибігла няня і нас "виселили" з "окремої" до "комуналки".

— Може зіграти з тобою зараз, запропонував Тіні сміючись. — Я відіграюсь.

— Потім, потім. Давай деталі, мовив товариш, озираючись по сторонах.

— Ось порти, вказуючи на стилізацію під електророзетки, сказав Тіні. А це – результати проведеної мною вчора геолокації – і підсунув планшет.

Я майже певен у власнику, Точніше – власниці. Її звуть Ретта. Треба тільки визначити її пошту або мобільний.

— "Тільки"? – перепитав з іронією Сашко.

— Плата невеличка – "до двох років умовно", якщо без корисливих намірів. Ну, так ми ж не лиходії. Е ге ж, друже?

— Кажу чесно, що керуюся самими гуманними намірами: відновити подружні

стосунки мого друга П'єра з його законною дружиною. Вона власне і затіяла усю цю гру, аби підштовхнути всіх довколишніх до дій. До зближення. Сама не виходить на зв'язок, адже не знає з ким наразі має справу. От я і активуюсь. Зрозумів?

— Так, цілковито. Вибач за незграбний жарт. Зараз почнемо. — І він, під'єднавши свій "комп" до порту, почав "чаклувати".

Тіно, щоб не заважати і зайняти себе чимось, пішов до Тіли за чайником.

Кімната "Берегині", як не дивно, не мала нічого спільного з "черепашачим гніздом". Вона була світла і чистенька, без нагромадження якихось чудернацьких артефактів, на які очікував Тіно. Єдиним передбачуваним моментом було те, що хазяйка сиділа в кріслі-гойдалці біля вікна і в'язала.

— Заходь, синку. Ти, мабуть, за чайником. Он де він, вказавши на звільнену від вазона високу бамбукову підставку праворуч дверей, мовила стара. Вода - на кухні. Там є і розетка. Розпоряджайся. А я, бачиш, за макраме. В'яжу устілку.

Тіно взяв чайника і вже мав вийти, як йому впало у вічі велике кольорове фото в золотавому шкіряному паспарту. Фотограф зробив акцент композиції на довгелецькій, вигнутій полумісяцем окрайку білосніжного піску і легкого океанського прибою в момент, коли перші вранішні промені сонця вихватили зустрічну "хвилю моря черепашок", що накочувалася на океанічний прибій. Десятки, а може й сотні тисяч, малюсіньких, наче травневі жучки "бронзівки", вони прагнули як найскоріше злитися з Океаном. Ця майстерно затамована на фотопапері мить являла собою епічну картину возз'єднання нового зі споконвічним. Справляло враження. Навіть на юних.

Тіно перевів погляд з фото на Тілу. Їх очі зустрілись:

— Це мій "народ", синку. Пам'ять про народження. - Відповіла старенька на мовчазне запитання хлопця і знову поринула у маніпуляції з в'язальними гачками.

Тіно подякував і вийшов.

Саме в той момент, коли він з кип'ятком увійшов до своєї кімнати, Сашко з насолодою переможця домальовував стилем в планшеті товариша веселу лисячу мордочку, що вінчала якийсь 10-значний номер і лаконічний e-mail: retta6328@gmail.com

— Я скінчив. Поздоровляю, тепер ти - "Володар двох сердець"! - звернувся до Тіні "хакер".

Тіно глянув на записи: останній рядок з поштою мовив сам за себе.

— Важко було?

— Не так важко, як кумедно своєю парадоксальністю. Розумієш, завдячуючи незапароленій MAC-адресі, вдалося витягнути на білий світ все листування. І уяви: із жодним адресатом вона не користувалася не те що власним ім'ям, а і якимось постійним ніком. Кожен раз - все нове. Вона, як і ти, фрілансер. Її "коник" - відео симуляції, а точніше, — розробка бібліотек шаблонів для різних сфер діяльності: від кіношних сюрреалістичних сцен і до тизерів. Клієнтура, на перший погляд, випадкова. Та це не так: всі як "смачні шматочки на одному "шампурі". То б то, приймає замовлення виключно по рекомендації. Тому і кожен раз шифрується під новим

нікнеймом. Кожен раз, окрім однісінького!

- А в чому ж "парадокс"? — не дочекавшись розв'язки, запитує Тіні.
- Бо той, до кого вона звертається як "retta6328" жодного разу їй не відповів!
- Хто він?
- Так ось же, бачиш? — І Сашко вказує на пошту ... П'єра.

"П'ятнадцять складено"!

— Управдомчику, дорогенький! Не уявляєш яку неоціненну послугу мені зробив. Я твій боржник. Зараз же пригощу кавою з цукерками.

— Оцінив. Від кави не відмовлюсь, але не засиджусь — "безінтернетні" чекають на свого доброго Борменталю.

І посмакувавши КАВО, Сашко пішов.

Тіно звернувся із запитом до П'єра: коли на нього чекати. Через пів години одержав виклик на відео зв'язок. П'єр скористався перервою між виставами і представ перед другом в робочому комбінезоні маніпулятора. Тепло привітались і той нічого не запідозривши, сказав, що вони з дружиною прилетять через чотири дні: Мальві якраз необхідно владнати ряд юридичних питань.

"Вони з дружиною" — це різнуло слух. Господи, у що я вв'язуюсь. Чи не перебираю забагато на себе? Хоч би він сказав "з подругою" — було б вправніше. А так ... Зателефонувати до Ретти? Навряд таке звернення вона розцінить однозначно. Якийсь "квантірант" телефонує й пропонує зустрітись, щоб обговорити її зустріч з чоловіком. — Не інакше як шантажист чи збоченець! З іншого боку, розмірковував наш герой, вона все спланувала розраховуючи на реакцію особи, що буде присутньою колись в цій кімнаті. От на яку реакцію? У відповіді на це питання і криється ключ. "Ключ", "ключ", — КЛЮЧИК! Ключик "зламався" — могла ж розрядитись батарейка імобілайзера. "Квантіранту" не зручно і тому хазяйка їй телефонує. А номер звідки? — Вона знайшла його в кімнаті. Авжеж цілком ймовірно, що Ретта свого часу могла залишити його Мальві. Та на чомусь записала. Ну, звісно не на шпалерах, а скажімо на блоці клейких записничків. — Це єдине правдоподібне пояснення. Ризиковане, звичайно, але тільки у випадку якщо та змінила відтоді сімку на нову. — Тіно одразу квапливо продивляється чернетки Сашка у своєму планшеті. Все добре — він перевіряв листування за останні три роки. М'яч у грі!

Тіно дістає чистий блок записок, на першому аркуші по діагоналі, імітуючи округлий дівочий почерк, записує номер Ретти, а під ним — ставить велику літеру "Р". Потім відокремлює цей голубий аркушик і приклеює його до внутрішньої стінки бару серванта. Тепер на жовтому вже своїм почерком дублює номер. Він для Тіли. Бере ключ, відкручує його верхню частину: з першого разу не вдається — ліва різьба, здогадується хлопець. Виймає блискучу "таблетку" акумулятора. Збирає конструкцію у зворотному порядку. Бере записку, ключа і знову йде до Тіли. І з кожним кроком відчував, як відповідальність важчає в кишені разом із маленьким електронним

секретом.

Квест триває.

Зустріч

Йдучи до Тіли, він почув, як вона розмовляла сама з собою на кухні, і завернув до неї. Побачивши свого квартиранта, хазяйка зраділа:

— Бачиш, як доводиться, щоб не забути людську мову – розповідаю сама собі історії. А ти як, синку?

— Дякую вам за увагу. У мене все добре, окрім одного: ваш ключик "захворів".

— Ой, що з ним? Ти не зламав його, хлопче? – І з цими словами стара, наче іграшковий шлюп-бот, "причала" до Тіні. Тепер вони стояли бік о бік.

— Дивіться, він цілюхеньок, але не сяє, – дістаючи ключа з брюк, мовив Тіно.

Стара стала на ципки і зняла з долоні хлопця ключа. Ретельно оглянула, придивляючись до кожного міліметра поверхні імобілайзера, й у розпачі повернула виріб Тіні.

— Що нам тепер робити? – з дрожжю в голосі, схожою на шурхіт гальки під час прибою, без надії запитала.

— Перед тим як звернутися до вас, я думав над цим. І він повідав свій план.

— Ой, любий, ти правда знайшов її телефон?! Нам повезло! Пішли до мене, і зараз же я зателефоную до Ретти.

Діставшись своєї кімнатки, Тіла пройшлась, обмацуючи рукою нижню полицю книжкової етажерки, і під серветкою знайшла свій "кнопочник" – модель із серії "Бабусин телефон".

— Тримай. Набери номер, і потім даси мені.

Він зателефонував, навіть не глянувши на аркушик з номером, що вже здавався легендарним пазлом в "15".

Три, чотири, п'ять викликів. Без відповіді. Швидко відняв від вуха і глянув на дисплей: все вірно. І в цей момент почув з динаміка довгоочікуване "Ало!". Тіно ментально підніс апарат до вуха старої й кивнув.

— Це я, Тіла! Ретта?! – без зайвого вступу мовила, знову дивно омолодженим голосом, Тіла. "Як в перший день, наче спілкування телефоном сприяє "реінкарнації" господарки" – відзначив хлопець.

Спостерігаючи за реакцією співрозмовниці, Тіно зрозумів, що та отримала ствердну відповідь.

— Як справи, Ретто? Вибач, що турбую, але твій ключик захворів.

— "Ключик"? А що з ним? – доносилося з гучномовця.

— Він перестав сяяти. Ти могла б це виправити, дівчинко моя? Я така рада, що ми знайшли твій номер.

— Хто там з вами іще, тьотя Тіла? – "Тьотя" – це зближує, — з надією відмітив Тіно.

— Це мій квартирант. За твоєю об'явою. Винайняв кімнату на рік. Звуть Тіно. Хороший хлопчик. Ми добре ладнаємо. То як, полікуєш ключика, бо хлопець без нього не може полишити оселю. Я ще так сяк, а він – ні.

— Я зайду до вас через годинку-дві. Точно. Не хвилюйтесь. До зустрічі. – І обірвала зв'язок.

— Ти чув, Тіно, — вона прийде і все владнає. У мене все калатає. Зроблю нам чай. Я п'ю зелений, а ти?

— Мені чорний, якщо можна.

— Добре. Он, присядь на пуфика. Вибач, але стільця немає. – І з цими словами старенька попленталась знову на кухню.

Після мовчазного чаювання Тіно повернувся до своєї кімнати і почав швидко наводити порядок, ховаючи будь-які сліди своїх досліджень. Дістав із шафи Віну і посадив її на софу. Дістав придбані вчора шоколадні цукерки "у роздріб". Виклав їх гіркою в цукерницю посеред столу. Вперше за весь час усівся на софу (з подивом відмітивши, що вона на диво зручна) й почав збиратися з думками. Минула перша година від дзвінка до Ретти. Як себе тримати? Він уявив:

— Ось відчиняються двері, і до кімнати входить Ретта. За нею – радісна хазяйка. Тіла представляє їх одне одному. Тим часом Ретта ретельно оглядається довкола: що так, що не так, що підозріло ...

— Мої дії. Як добропорядний господар, пропоную жінкам сісти. Дякую Ретті за відновлення ключа. Пригощаю кавою з цукерками. Знайомимось: "хто", "де", "що". Треба не злякати гостю. Тому більше розповідаю про себе, не розпитуючи жінку. Наблизитись до основної теми з П'єром за присутності Тіли не вийде. І це тупик. Як позбавитись старої? – Нічого путнього не спадає на думку. Вихід один – це перехопити гостю у вітальні в момент, коли Тіла відчинить двері квартири. Тут має все вирішитись: вітаємось; заходимо до Тіли; Ретта "чаклує" над ключем; все владналось, Тіла сяє не менше за "оновлений" виріб; я з Реттою виходжу й пропоную глянути на свою колишню оселю. Це — найризикованіший момент. Тому скоригуємо тактичний план: я пропоную випробувати ключ в замку моєї кімнати. Тут вона не відмовить. Це все логічно і природно. Підходимо, раз, другий – працює. Ось коли і запрошую її до себе. Якщо погоджується, то все так, як і при початковому варіанті, тільки без Тіли. Якщо ні – то пресингаю, згадуючи П'єра, її фокуси з телетрансляцією. Натякаю на відповідальність за самочинне переобладнання замків чужих кімнат... Вона в шоці. Проштовхую до себе, заспокоюю, посвячую у план її примирення з чоловіком. Далі – по обставинах. Так. Усе. Зараз може зайти, треба підтягнутись до приймальні і чекати.

Чекати довелось недовго. Хвилини через десять почув стук у двері. Хлопець

підскочив і, випереджаючи вихід хазяйки, відімкнув їх. На порозі стояла молодиця приємної зовнішності з м'якими обрисами обличчя і фігури, одягнена в обтисле цвітасте плаття. Мабуть, крепдешин, майнуло в Тіно. Їй личить. В правій руці вона тримала маленьку коробочку зефіра.

— Заходьте, будь ласка. Я – Тіно, постоялець. А ви Ретта? Чекаємо.

— Дякую, – мовила гостя і зробила два впевнених кроки.

Саме тоді з'явилася Тіла. Радісний зойк обох жінок одразу пом'якшав атмосферу настороженості.

— Проходьте до мене. Дуже рада бачити. Тіла взяла Ретту обома руками за стегна й по-материнськи розвернула до світла, щоб оглянути.

— Ти просто квітнеш, як троянда, дівчинко! – І, вимовивши це, плюхнулась у свою гойдалку. З боку могло здатися, що старенька вклала в це привітання весь залишок емпатії, енергії і тепла, що накопичувалися в ній останні два роки вимушеного відлюдництва.

Ретта ледь зашарілася. – Дякую, тітонько! Це вам, – поставивши пакуночок на коліна господарки, промовила стиха гостя. – Ваш улюблений зефірчик.

— Ти як завжди, така уважна, мала. — І, вже звертаючись до Тіні:

— Покажи-но ключик.

Далі все пішло, як за сценарієм. Трошки вистава, але без сторонніх очей, юпітерів і суфлера. Вони удвох зайшли до кімнати. Ретта пройшла не до столу, а до софи, усівшись з її лівого краю, майже під головою Майки, і поклавши собі на коліна ляльку. Тіно, дотримуючись пристойної у таких випадках дистанції, сів навпроти неї на стілець. Він розповів гості про себе, свій рід занять фрілансера. Цієї миті в глибині зіниць її карих очей промайнув вогник цікавості і згас.

Далі мова зайшла про пригоди першого дня і ночі. Ретта кинула погляд на лампу, потім на стіл, на ліжко Тіні, на шафу і зупинилась на новому господарі. *Її відвідало відчуття якогось давнішнього смутку. Таке, — наче перед нею маленький вертлявий хлопчик, що зараз здається давно знайомим.*

Тіно продовжував, дійшовши до відвідання лялькового гардероба. Це гостю пройняло. Вона підвелася із запитанням, чи може він її провести до нього. – "Без проблем", – відповів Тіно, і вони пройшли до "таємної" кімнати.

Тіно відімкнув замок, і ось – вони в середині.

Ретта одразу кинулася до костюмів Арлекіна й Арлетти. Вона обійняла одночасно їх обох, наче щось рідне одухотворене. Спостерігаючи за цією сценою, Тіно завмер. Потім спитав:

— Вони, що, тобі знайомі?

— З дитинства, – відповіла з ніжністю Ретта.

— Це ляльки мого дідуся і бабусі.

— І моїх теж, - знижуючи голос, як при переході до театральної паузи, прошепотів хлопець.

Ретта опустила руки, не випускаючи з них костюмів, та із повним здивування поглядом зробила декілька кроків назустріч новому знайомому.

— Тіно-о, - протяжно, вимовила вона голосом, що плаче.

— Тіно! Я твоя кузина?

— Мабуть, так, якщо я твій кузен.

— У нас з тобою сьогодні "зустріч на Ельбі". От такої, сестро! - Він хватко зробив крок до неї, обійняв правицею за плече, пригорнув і прижався щокою до щоки.

(Тут, читачу, ми не знаємо подробиць, як поведуть себе новоявлені одне одному двоюрідні брати і сестри. Може, все було так, може, якось інакше ... Але певно, що була тепла хвиля. І це головне. Далі вже все буде простіше й очевидніше. Та пам'ять про емоції в цю мить істини не облишить героїв все життя.)

— То ми по дідусю чи по бабусі? - запитав Тіно.

— Наші мами - рідні сестри. І моя завжди зверталась до бабусі, як до своєї мами. Значить - по бабусі. Та яка вже різниця, брате? Можна звертатись до тебе як до брата - щось "кузен" мені "не заходить"?

— Мені теж, сестричко!

Вони повернулись до своєї кімнати. Сіли на софу, і Тіно розповів Ретті все, що знає про неї і П'єра. Це була вже інша розмова. Сімейна. Хлопець наче подорослішав на декілька років, зрівнявшись з сестрою. Вона слухала, не перебиваючи, тільки декілька разів затуляла обличчя долонями і кивала. Почувши, що брат викликав її чоловіка сюди, і він з'явиться разом із Мальвою, вона із сльозами обхопила його голову й ніжно поцілувала в щоку. Раз, потім другий.

— Ну все, все, тримаймося, не втрачаймо рівноваги - після завтра важкий день. Ти

не зірвешся? Дозволь пораду: поведь себе з дипломатичним достоїнством. Коли парочка зайде, спершу тепло привітайся з Мальвою, адже ви – подруги, і вона не в курсі "еківочу" свого обранця. Після цього я вийду з кімнати наче за чайником, бо і сам, наче – "ні сном, ні духом" ...

— Наче за чайником?.. Смішно. У нас кажуть: візьму відро — і за водою! – Кинула Ретта. А Тіно продовжив:

— Певен, що перший десяток секунд П'єр перебуватиме у розгубленості. В цей момент ти і представиш його Мальві: щось на кшталт "Знайомся, це мій законний чоловік". Щось таке. Пробач за настанову. Це важливо для мене – заспокоює ...

— Спасибі, все під контролем. Два роки чекала. Підійду з холодним розумом.

— Маю надію, що я виплутаюся. Адже ти з'явилася тут ремонтувати ключа. Ми зблизилися, бо виявилися ріднею і якраз збиралися відсвяткувати. Обіцяю тобі одразу, що ніхто з учасників ніколи не дізнається від мене підоснови пригоди, – закінчив Тіно.

— Тіно, я певно піду. Треба остаточно отямитись. Важкенький день. Але сонячний! – І з цими словами вона підвелася і рушила до виходу. Тіно проводив сестру і приліг трошки відпочити.

Одразу, як закрив очі, закрутився кольоровий калейдоскоп сцен дня. Останньою сценою було дивне танго у виконанні П'єра – одночасно з двома партнершами: Мальвою і Реттою. Темп безупинно нарощувався і переходив танок в безумний дует чоловіка і його жінки. Пара, кружляючи на широченній сцені, все віддалялась і віддалялась від глядача. Потім щезла повністю. Вільний простір полонила темрява. Тільки молодий Місяць і випурх Майки з кімнати на його світло свідчили про наближення нової доби. Доби безальтернативних пригод ...

Ностальджі

До зустрічі з П'єром залишалося трохи більше доби. Наш герой вирішив після сніданку прогулятися околицями знайомого йому змалку мікрорайону. Він прожив тут більше трьох років, і якби не трагічна загибель батьків, то не виключено, що й не покинув би Тарасівської. З тих пір змінилося майже все. Двір не впізнати. Він став відкритим і просторим: щезли ряди дров'яних сарайчиків, що належали кожній квартирі для забезпечення автономного опалення, пішла в небуття одна-однісінька лавочка, на якій у будь-який світлий час можна було побачити чи молодшенького сина-мурзилку сім'ї двірника, чи його старшеньку доньку. Їхнім улюбленим заняттям було лузгати гарбузове насіння, дістаючи його, як тоді здавалося, з величенького пакета, скрученого зі старої газети, а потім – спльовувати туди ж навипередки лузгу, заливаючись диким реготом. Одного разу побачив, як малий їсть якісь жовті вишеньки. Спитав, що це в тебе? У відповідь він дістав липкими від соку пальцями за кінчики стебелів жменю немитих плодів, потряс ними переді мною, мовивши набитим ротом: "Черашні". – Як, питаю, "Вчешні", ти ж їх їси зараз? – На що він тільки смикнув

плечима і виплюнув перед собою цілу пригоршню біленьких кісточок. Зовсім не таких, як у вишеньок. Дивина.

Не було вже на тому дворі і неодмінного атрибуту "італійських салонних кварталів" - численних мотузок з білизною всіх розмірів, станів і фасонів. Раніше, подивившись на них, можна було одразу скласти вичерпну демографічну характеристику будинку.

Вийшов на вулицю і пішов вниз до перехрестя з Жилянською і Короленківською. Дивись: тут був колишній дитячий майданчик і корти. Тепер все ужалось у трикутник скверу ім. Дмитра Пешева, а Тарасівська плавно перейшла у невеличку вуличку Василя Яна. Це був легендарний скверик. Тут вигулювали своїх чад і поодинокі мамаші, і фрібелічки з групами малих вихованців у 5 - 6 осіб. Саме тут він у віці 2,5 років вперше спробував свої сили, намагаючись зрушити з місця качелі-гойдалки, зварені зі сталевих труб - мабуть, для того, аби витримувати вертких хатніх няньок-працівниць з їхніми кавалерами.

Короленківська вже давно стала магістральною. Та колись це був тупик, весь захаращений контейнерами. Але найцікавіше, саме те, що манило і притягувало хлопчика, було далі - за теперішньою територією СТО. Воно було доступне і жадане. Це - маневровий паровозик "зозуля", майже іграшковий і живий. Він, наче жваве "воронення", рухався вздовж каналу Либіді раз на годину: спершу в один бік, потім - у зворотний. Це ніколи не припинялося: так з понеділка і до наступного, в будні і у неділю, у свята і у вихідні. Безупинно.

Тато відводив сина спостерігати цю картину. Апофеозом було, коли "зозуля", неквапливо діставшись середини проїзду, призупинялася і з гучним шипінням видихала хмару білого пару. Татко брав сина на руки, і йому здавалося, що він у хмарах високо над землею.

Далі було теж цікаво: виявляється, "воронення" очікувало від семафора на дозвіл забратися у своє "гніздечко". Та ось яскраво-червоне світло змінювалося на зелене, лунав радісний свисток, паркан відчинявся, і можна рушати далі.

Вистава підходила до кінця. Ставало сумно. Тому, коли паровозик зникав за воротами, вони, бувало, навідувались до батьківських приятелів, які саме мешкали тут неподалік.

Перший з таких візитів залишив на пам'ять про себе кругленького синця на лобі Тіно. Він заробив його через жвавість натури. Хоча у віці трьох років навряд чи ви знайдете повсякденно сонного хлопчика. Дорослі не прослідкували. Тіно з вітальні службової квартири одразу націлівся у велику кімнату, що манила до себе письмовим столом із загадковим блискучим приладдям. Малий не врахував перепаду рівня підлоги: мав би зійти на одну сходинку вниз.

"Плюх" стався ще той: спершу долоні вдарилися об тверду дощату підлогу, а потім - лоб. Добре, що в той момент там була бабуса-медик. Вона одразу підхопила хлопчика і віднесла до кухні. Охаючи і покликавши свою хатню робітницю, і чергуючись почала прикладати до лоба малого лід. Обійшлося синцем. Без струсу, хоча Тіні уклали відлежатися на кушетці. Через годину він вже тренувався креслити кола циркулем

"дяді Сені".

Того дня після повернення додому мамі довелося хутко пригощати синочка "вчорашньою". Татуся в знак повчання, було рішуче відсторонено від "чорашньої" півсклянки кагору. Та Тіно потай компенсував йому, передаючи татусеві жовтеньких...

Такі спогади далекого дитинства. Тепер можна і попрацювати. Та коли наш герой підійшов до будинку, йому спало на думку провідати Артї.

Перейшовши на протилежний бік, ступив у підвірїття номера 30. Його вже зустрічали насторожені собачі вуха і суворий погляд, в якому вбачалося: "Чи варто тобі сюди, хлопче?" Не вагаючись, Тіно зробив крок вперед, промовляючи вітання псу. Той витягнув морду, потягнув ніздрями повітря і вмить склав вуха, ткнувшись носом у ногу гостя. "А, зачув Ретту, служко. Добре", - і він потріпав пса за холку.

— Ідемо, покажеш своє хазяйство, - звернувся до нього Тіно, наче як до свого старого приятеля. Вони урочисто зайшли у двір. В цей момент пролунав виклик смартфона. Хлопець включив гучне мовлення. Номер не відслідковувався.

— Слухаю!

— Вітаю, Тіно! Це я, Аля. Як чудово, що застала тебе! ("Було б чудово і якби не застала", подумалось Тіні). Мені вкрай треба з тобою зустрітись, друже! ("Відколи ми друзі? Щось не дотямлю", продовжував сумніватися у доцільності подальшого спілкування хлопець).

— Щось трапилось? Я вже мільйонер?!

— Пробач мене, рідненький! ("Знову за своє. Гусак свині не товариш!"). Я виходжу заміж. Маю тебе познайомити зі своїм нареченим.

— Та ми ж знайомі. Твій Зілліо мене щоночі навідує.

— Ой, киця! То не він, авжеж. Мого звати Анатоль. Солідна людина, володіє автобізнесом.

— Ти щось заплуталася, Аля. Я ніяка не "киця". Киця - то твій кореш. І взагалі, до чого тут я і твоє одруження?!

Вловивши згадку про "кицю", Артї нашорошив вушка й рикнув. Тіно погладив по голові пса. Той присів.

— Тіні, Тіні! Якби ти був трохи старше, я б перша впала в твої обійми, любчику!

— Якби я був старше, я б обрав не лисицю, а левицю!

— Тіньчику! То ж фігура слова. А левицю тобі не прогодувати, любий. Лисонька ж завжди знайде, чим стіл накрити і як чоловікові догодити... Дуже прошу, будь моїм дружкою!

Після її останніх слів хлопець щиро розсміявся, завбачливо відключивши гучний зв'язок. "Так вже нехай. Чим я ризикую? - нічим. Це просто цивільний акт. Може, "зелені" преміюють річним абонементом до зоопарку - грець з ним!"

— Аля! Обіцяй себе пристойно поводити, бо в мене завтра будуть гості. Чекаю на

вас о першій. – У відповідь він почув лише гучний смачний "чмок", і зв'язок припинився.

— От таке, Артї, уявляєш? – Наша любителька смаженького вирішила в черговий раз побратися. Дати клятву вірності, так би мовити. Добре хоч не на Пересопницькому Євангелії, з докором у голосі мовив Тіно. — Артї тільки мотнув головою і протяжно рикнув.

— До слова, Артї: завтра ти зустрінешся і з Реттою, і з Мальвою. Готуйся.

Пес аж підстрибнув і почав кружляти на місці, радісно помахуючи хвостом.

"Дивись, як небагато декому для щастя треба: не смаколика, а усього-то згадку про хазяйку!", – підсумував Тіно і, попрощавшись з псом, пішов додому.

Драмгурток

Прокинувшись і вставши з ліжка, Тіно відчув занепокоєння і легкий зрадницький тремор у колінах. О восьмій Тіла занесла сніданок. Мовчки погладила хлопця по голові й вийшла. Поснідавши, він спробував зібратися. Наче все було сплановано правильно. От тільки тепер йому дійсно належить прийняти гостей.

Скільки нас буде? Я, Ретта, П'єр, Мальва, Аля, Анатоль плюс, мабуть, Йєнс (?) – семеро "ягнят". Так чи інакше, а приймати буду по черзі. Якщо "скандал" – тоді нас залишиться мінімум двоє-троє. Потім ще підійде стільки ж. Отже, як не крути, а 4-6 душ. Ще щось. Так – сардельки для Артї. Точно.

Замовлю дві піци (Top Pizza, буд. 40/52, там же — універсам), цукерки (вже є), вода, кава (є), разовий посуд, серветки. Добре, йду. В моєму розпорядженні чиста година. І Тіно вийшов з дому.

На зворотному шляху хлопець завітав до Артї. Пес вибіг йому назустріч і отримав порцію смачного. Чотири сардельки зчезли в один момент: чи то по одній, чи то всі одразу, — Тіно не встиг зафіксувати. Легкий кивок подяки – і пес знову у своїй "вахтерській". Тіно лише почухав потилицю: "Може, варто було купити вісім? Хіба, що сценка тривала б на секунду довше. Так і не скажеш, що голодний. Он які фляки наїв. Двірник добре підгодовує. Просто дуже смачні. Якось, правда, читав про тибетських догів, такий собака – вважай, другий дорослий чоловік у родині".

Не встиг наш герой зайти до кімнати, як йому зателефонували. Це П'єр.

— Ми прилетіли. Їдемо до тебе. Ти вдома? Будем через півгодини.

— Чекаю, не дочекаюся, П'єрчик!

Другий виклик надійшов від Ретти. Вона поцікавилась, чи можна вже зайти.

— Чекаю, сестричко! Давай, вони будуть тут за півгодини.

— Добре, виходжу, — відізвалася молодиця.

("Де красна молодиця, там ясна світлиця". Маю надію, що через годину вона вже поновить свій статус. Дуже бажаю їй цього. П'єру також. Одну дурницю він вже уткнув, другої, відчую, не допустить. Мальву, звісно, жалко, та це лікується. Чесно кажучи, вона ж мені подобається: гарненька, чепурненька, відкрита. Здається, не злюка. - Розмірковував Тіно).

Його роздуми перервала хвиля повітря від розкритих дверей. На порозі стояла Ретта.

— З'якався?, — з посмішкою запитала вона. — У мене ж майстер-ключ від вхідних. Вітаю, братику. І вона увійшла, спритно цьомкнувши оторопілого хазяїна в щоку.

— Вибач, Рет - я ще не звик. Так приємно, по-рідному. Розкажи про батьків, вони живі?

— На жаль, ні. Мама от вже, як два роки, тато - три.

— Співчую. Значить, ми з тобою в цьому розумінні самотні. А як їх звали?

— Маму, як і бабусю - Арлетта. Татка - Кіно. Знаєш, коли твої загинули і тебе пристроїли в дитячий будинок, мої хотіли тебе всиновити, але не змогли, бо не мали постійної оселі. Весь час у переїздах, на гастролях і знову в дорозі. Такі справи, пробач.

— Сестричко, до чого це. Все зрозуміло. І мені там було непогано. Дійсно, не як при мамі, але й у не "вигнанні": завжди нагодований, одягнений, навчений. Друзі. Навіть було дуже цікаво і весело. Облазив всю Пушу. Всі закутки. Гарна природа: озера, ліс, гриби... Коли не було відпочиваючих - полювали на дичину. Шуткую! - І вони розсміялися. — Якраз вчасно, бо почувся стук у вхідні двері квартири 15.

Родичі обмінялися багатозначними поглядами, і Тіно рушив на зустріч долі.

Довгоочікувані обійми з П'єром, вітання з Мальвою.

— Проходьте, проходьте! Мальва, ваша оселя в повному порядку. Ви вдома, я - в гостях. П'єр, у мене для тебе сюрприз: знайшлась моя двоюрідна сестра. Зараз познайомлю. А Мальва її знає. - Випалив на одному диханні хлопець.

Першою зайшла Мальва. Ретта підвелась їй назустріч. Жінки обійнялись, наче сестри. П'єр в шоці застиг на порозі. Ретта спритно повернула Мальву до дверей і, вдавши легке здивування, скоромовкою видихнула: "Знайомся, подруга, мій законний чоловік П'єр!"

(З цього місця, як то кажуть, мушу пояснити детальніше: завбачлива Ретта, перед тим як проголосити свою заяву, обняла Мальву своєю правицею за талію. Якби вона цього не зробила, — лежати дівчині на холодній підлозі з розбитими колінками. Та пополотніла і знепритомніла. Маємо надію, що не вагітна. Тіно легенько відсторонив П'єра, і вони удвох з сестрою поклали нещасну на софу. Скажу, що читав десь, як після такого одну красуню запроторили до кришталевої труни й віднесли на довгий спочинок до таємної печери...)

Аби такого не сталося, практична Ретта дістала зі свого ридикюля флакончик

нашатирю і піднесла Мальві. Один вдих, і дівчина вже сидить. Ретта – поруч. П'єр за столом, схиливши голову і закривши обличчя долонями. Тіно підходить до нього, кладе руку на плече друга й просить:

— Поясни, П'єре. В мене "дах їде".

— Це правда. Повір, Тіно, правда! Закохався, увійшов в роль. Біда. Люблю одразу двох!

— Трьох, П'єре, трьох!

— Як це? Хто третя?

— Не третя, друже, не третя. – Перший. Ти – перший, потім – дві нещасні!

Кивни мені, якщо Мальва вагітна.

На ці слова П'єр рішуче мотає головою і шепоче:

— У неї часто знижується гемоглобін крові. Нічого небезпечного, просто – вразлива натура. Як стрес – так легке запаморочення. Я сказав тобі, що вона має владнати юридичні питання – це не так. Вона хоче забрати свою медичну картку з історією хвороби, щоб мати можливість проконсультуватись у Франції.

— Тоді, братику, ти маєш саме зараз зробити свій остаточний вибір: Ретта чи Мальва. Давай. Влучнішого моменту може більше не представитись.

П'єр підвівся і підійшов до дівчат. Став між ними на коліна. Почав зі словами каяття цілувати руки і ніжки Мальви – все як у класичній мелодрамі, майже в стилі батька-П'єро! Ну, трохи не дотягнув – не чути було хрусту заломлених пальців. А так, якщо дивитись з балкону, — класика!

Мальва погладжувала його по голові і повторювала:

— Нічого, нічого, дорогий. Нам же і справді було добре. Так буває: кого кохаєш – тому і зраджуєш! Головне, щоб не обом! Ретта твоя. Ти повернувся до неї. Будь як, та я тобі вдячна за щирість почуттів! – І з цими словами вона рішуче підвелась і сіла за стіл на його місце поруч з Тіно.

П'єр і Ретта також встали, і він мовчки влився в її розгорнуті обійми, в яких знайшов широко відкриті гарячі уста дружини. – Вдарив гонг, сповіщаючи про кінець драми. Всі присутні полегшено вдихнули. Безучасною до всього залишались лише лялькова красуня Віна і спляча Майка.

Тіно глянув на годинника: п'ятнадцять на другу – і, як за помахом чарівної палички, – виклик від Алі:

— Тіні, любчик, ми під дверима!

— Зараз, шановне товариство, я познайомлю вас з однією забавною парочкою. Одна дама з якої, на ім'я Аля, запросила мене бути її дружкою. Зберіться і не шокуйтесь по можливості, будь ласка. – На цій фразі господар "вечірки" пішов відчиняти черговим гостям двері.

Не минуло й хвилини, як у кімнату разом із вогняною Алею потягнувся легкий шлейф освіжаючого парфуму. За жінкою увійшов її статний наречений, а після – якась

фата Моргана в синіх окулярах. Тіно представив гостей і запропонував сісти. Аля з Анатолем обрали софу. Зіллію, побачивши Майку, всівся подалі, на ліжко Тіно. Мальва нарізала піцу, Ретта чарувала над кавою.

— Розповідай, Алю, що, де, коли.

— Ми вже подали заяви до РАГСу. Зараз все швидко. Розпис через тиждень.

Тіно схвально кивнув, подумавши: "Добре, що не сьогодні о четвертій!" Після реєстрації їдемо з Анатолем на Мальту.

— А чому б не на Капрі, чи до Корсики?, — поцікавилась Ретта, наповнюючи чергову гофровану філіжанку духмяним напоєм.

— На Мальті якраз кінець сезону, не людно, м'яке сонце. А на Капрі - якраз початок бархатного, наплив пенсіонерів, - пояснив, перебравши ініціативу розмови на себе, Анатоль. Рік був не простий. Хочеться спокою.

— Молодятам "спокій" не личить, — зауважила Мальва, облизуючи свій білесенький середній пальчик від "волосків" плавленого сиру.

Всі розсміялися. Тут Зіллію своєю ремаркою підвів жирну риску мовчання під темою браку, заявивши, що хто-хто, а його давня подруга добре розуміється, як треба поводитись молодятам. Це зачепило Алю, і вона, з притаманною їй невимушеністю, відпариувала товаришу:

— Зіл, зачекай трошки, от ми відпочинемо з Анатолем, повернемось і підберемо й тобі пару. Вже давно пора. Як щодо Артї?

— А хто вона? - запитала Ретта, вдаючи повну необізнаність.

— Це не вона, це він, песик, — мовила, демонструючи трагічний вираз обличчя, Аля. - Така в нас біда...

Тут і Мальва не витримала, затявшись відчайдушним сміхом. П'єр закрив рот ліктем, а Тіно ткнувся головою в його плече. І тільки спостерігаючи за колами, що розходилися по всіх кавових поверхнях, можна було уявити, як ці двоє здригаються від сміху.

"Йєнсу не до сміху", вирішив Тіно. *"Як підібрався - зараз заплигне під ліжко, а ще гірше - шугне з балкона. Треба рятувати ситуацію. Аля перегнула палку. Мабуть, приревнував, чи що"*. Він швиденько поклав на тарілку шматок піци і, підійшовши до затравленого, запропонував вийти удвох на балкон. Той з вдячністю глянув на нього, і вони вийшли на свіже повітря. Тіно, не збавляючи темп, почав розповідати гостю деталі краєвиду столиці. Адже під цим ракурсом рельєф міста здавався фантастичним і невідомим. Вони навіть з першого разу не могли взяти до тями, чому трошки правіше він них — градирні ТЕЦ. Потім дійшло: Тарасівська перпендикулярна до залізничних колій Центрального вокзалу. Обабіч нього - ТЕЦ-2.

Покінчивши з піцою, Зіллію попросив кави. Випили по одноразовій філіжанці - і приємно, і зручно. На балкон вийшов Анатоль. Зіллію повернувся до компанії і присів миритися з Алею. Та на знак примирення обняла його за плече. Тепер він міг знову відкинути догори захисні скельця. *"Наступного разу, коли Алі не буде, прихвачу з собою наперстки. Довкола всі такі надто розумні. Повчимо трохи ..."* - заспокоював

себе "підручний Паніковського".

То як ви познайомились? – запитав Тіно в Анатолія. І той розповів йому історію першої й останньої зустрічі.

— Гідно пера Купріна, – пошуткував Тіно. І продовжив:

— Як чоловік – чоловіку: я твою обраницю майже не знаю. Але знаєш, є така категорія: наче циніки і користолобці, але щось в них приваблює. Я не за зовнішність. Починаєш думати, адже вони і легко розводять, і твого спадку не цуратимуться, а все рівно приваблюють. Чому? – Милі, тому що незлобливі і не злопам'ятні, зі своєрідною емпатією. Додай сюди шарму, і ми маємо Алю. Тому я погодився засвідчити ваше одруження. Так, коли дав згоду, сказаного ще не усвідомлював. Тепер не сумніваюсь.

А що вона казала про мене?

— Вона була на диво небагатослівна. Так зазвичай, якщо щось замислить, то може стільки наплести... Потім по всіх ниточках розплете і знову сплете вже на свій лад. Про тебе сказала коротко: він добрий і порядний. Ось так.

— Розумію, – змовницьки промовив Тіно.

П'єр підвівся.

— Пора і честь мати. – На це Ретта, здригнувшись, прискіпливо глянула в бік чоловіка.

— Так, спасибі тобі, братику, за прийом. Все добре. Час пізній, пора і по домівках.

Аліна трійка теж піднялась, розкланюючись з усіма.

На виході з кімнати Ретта зупинилась і запитально глянула на Мальву. Та у відповідь пожала плечима, мов би кажучи: "Я ж у себе вдома..."

Тіно рушив проважати гостей. Аля виходила останньою, зробивши долонькою "пока-пока" й кинувши: "На зв'язку!" щезла в сутінках сходової клітини.

Оскільки гармидеру вдалось запобігти, Тіла навіть не відреагувала на присутність в квартирі сторонніх, і вона безтурботно поринула у свої давні видіння пейзажів Атлантичного узбережжя...

Пройшовши по темному коридору, Тіно прочинив двері яскраво освітленої кімнати. Його одразу охопила тепла хвиля домашнього затишку: Мальва прибирала зі столу, погляд Віни вже не здавався таким в'їдливим, як першого разу. Майка, здається, на полюванні, подумав хлопець. "Допомоги" не від кого чекати, а момент був делікатний: він і дівчина на самоті вдвох, як воно далі? Виручила саме Мальва. Вона взяла Тіно за зап'ясток й обнадійливо, з легкою посмішкою мовила:

— Не переймайся. Все владається. Мені тут зручно. Нам обом треба добре відпочити. Йди, готуйся до сну. Я застелю собі софу. – І щоб зняти всі сумніви, дістала із шафи запечатаний комплект постільної білизни.

— Добре, піду в душ, – сказав Тіно і швидко вийшов.

Коли він повернувся, верхнє світло було вимкнено, а в порту узголів'я софи світився лед-промінчик.

— В душовій достатньо чистих рушників, – сказав він Мальві.

— Я знаю, не турбуйся, ховайся в ліжечко.

Вона повернулась хвилини через двадцять. Молодий ще не спав. Лігши, Мальва попросила, щоб він розповів трошки про себе і тутешні пригоди.

Так під час тривалої розповіді про пригоди Тіно вони непомітно для себе міцно заснули. Це наче, як на початку операції, коли вам дають наркоз і просять рахувати до десяти. От тільки їм обом за наркоз прислужився сплеск адреналіну, що його наші герої одержали, долаючи надзвичайні обставини.

Світанок

Це був справжній світанок. З промінчиками вранішнього сонця і легкістю двох молодих тіл, що лежали нарізно в безмовному очікуванні одне на одне.

— Доброго ранку! – Звернувся Тіно до Мальви. Як спалось на новому місці?

— Чудово, наче побувала в казці! Та воно і не зовсім нове – якийсь рік. Я завжди спала на цій софі. А ліжко дістала для Ретти. Якось перед моїм першим від'їздом до моря ми теж провели тут удвох ніч. Нарозмовлялись, ледь не до самого ранку.

— То як буде далі? Мені з'їхати?

— Так, Тіно, з'їжджай не мешкаючи ... до мене – і вона захихикала.

Двічі повторювати не довелось – хлопець вмить плигнув в її тенета, тільки з поспіхом мовивши:

— Вибач, я без речей ...

Коли о восьмій до кімнати зайшла Тіла з тацею сніданку на двох, Тіно вже сидів одягнутий, а Мальва причепурювалася біля балкона, підставивши обличчя ласкавим промінчикам першочервненого сонця.

— Як ви, молодята? Думали, що старенька, а ні слухом, ні духом? Погана була б з мене тоді берегиня. Все відчуваю. От бачу вже поганенько, та слух і нюх мені не зраджують. У вас тут вчора були гості?

— Так, тьотя Тіла, гості. Он, Тіно запросили бути дружкою. Схоже, вчора були заручини.

— І хто ж за молодого? Певно, твій друг з Парижу? Отой П'єр?

— Ні, П'єр давно жонатий. На Ретті.

При цих словах старенька гучно сперлась о стілець і здивовано перепитала:

— На Ретті?! Вона ж ніколи про чоловіка не згадувала. В чому справа?

— Так вони посварилися і він втік від неї. Вчора, кінець-кінцем, з'їхались остаточно.

Від останніх слів по спині Мальви пробіг холодок. Але дівчина швидко опанувала себе.

— Бачиш, яка скритна. Та я її бідолаху розумію: "Не сип мені сіль на рану і не кажи навзрид..." – спритно процитувала Тіла шлягер 80-х.

"Як влучно до місця" – подумав про себе Тіно. "Старенька, старенька, а ще такий гострий розум і реакція!"

Мальва, зачувши бабусину репліку, обернулась із широкою посмішкою:

— А як там далі в пісні?

— Цікаво? Пошукай у В'ячеслава Добриніна, дівчинко.

— То хто ж одружується, розповіси нарешті?

— Аля виходить заміж, тьотя Тіла. За такого собі Анатолія, бізнесмена.

— Алюся-хитруся?! У який раз! Ото вже жіночка — веселої вдачі! Пам'ятаю її милою крихіткою на руках у Басса. Така мала, а допитлива. Носика вткне у папери на басовому столі та водить ним, наче читає. Уявляєте картинку?! Оченята гострі-гострі. Якось вночі в за лаштунками цирку, біля звіринця на них наштовхнулась: зелені, палають наче фосфорні. Жах! А ще сичить наче пес. Сичить і лащиться, лащиться. Хитруся! І знаєте до кого вона загравати бігала? – До лева! Цар просовував крізь пруття свою лапу і дозволяв їй чухати об неї свою мордочку. Я думала це така любов. Прослідкувала вдень. Те що побачила дотепер не забула: бенефіс одного актора! Льви – на арені, а наша Аля забралась на тумбу перед усіма звірами, підбоченилась і здається, от-от щось скомандує. А вони, піджались, особливо гібон – забився в дальній кут своєї кунсткамери, дрижаки пускає. Думаю собі, що воно за чудеса? І, знаєте, здогадалась: левиний запах відчули! Мабуть, зовсім вона їм розум заплела – вважали, що Цар перевтілювався в малу і грається з ними! От така розумниця, наша Аля.

Що їй бізнесмен – фісташок.

— Цього разу, здається, у неї по-справжньому, заперечив Тіні. Точно.

— Дай то Боже! Я все ж її люблю, бешкетницю. Одного разу допомогла мені гудзика від костюма П'єро знайти. Загубився перед самим виходом. Такий фасонний, нічим не заміниш. А мала знайшла.

— Може сама і відкусила, кинула Мальва, сміючись. Позналикомились вчора. Дійсно, — дотепниця!

— Добре, забалакала стара вас тут. Ти не скривдь її, хлопче, гляди, — посміхаючись киваючи в бік Мальви, мовив "човник" і вплив з кімнати.

— Бачиш, яка вона в нас. Свого часу всі дівчата шукали в неї поради. Мудра наша костюмерка. Гарні були часи ...

— Знаєш, Мальва, — хлопець не договорив, бо губи дівчини закрили його рота. Так вони простояли декілька хвилин ...

— Знаєш, у мене є ідея: відродімо театр. Що скажеш?

— Грандіозно! Квест-вистави. Авдиторія - не більше 3-4 особи одночасно.

Відкриємо свій інтерактивний хостинг, розмістимо рекламні ролики про декілька інтермедій, які потенційні учасники зможуть самотійно адаптувати на свій смак і - вперед!

— А сам квест - це неоприлюднена частина за участю кожного з нашого кола. Уяви тільки, продовжив розвивати ідею Тіно, в розпал дійства, коли учасники, переодягнувшись в наші костюми, щось там грають, з'являється Басс зі своєю пліткою! Тут вже без підгузка ніяк. Або Мар з "букетом" п'явок, чи Зіллі з паяльною лампою? Супер! Всі впісяються і розбіжаться ховатись по кімнатах, хто де ...

— А Ретта додасть відеосюрі, поспіхом вставила Мальва. Ще і Майка з Віною. Так, — це заслуговує на окремий номер. Може знадобиться фельдшер.

— Мальвочко, відшукаймо збірку оригінальних сценаріїв, почитаємо, щоб попервах пройнятися, як слід. - З цими словами вони поквалливо рушили до гардеробної.

Через пів години, вкрившись павутинням і пилюкою повернулись задоволено тримаючи дві товстенні зшивки.

— Чур, перша у душ! - Вигукнула дівчина і зникла у вбиральні.

Тіно тим часом вийшов на балкон і пострушував віником з себе "віковичний наліт". Присів, чекаючи на повернення тієї, про яку мимоволі безперервно думав.

Прелюдія

Тиждень

минув у безперервній творчості. Наша сімейна пара, засукавши рукава, програмувала, конструювала, створюючи кілька спеціалізованих сторінок, скориставшись для початку хостингом Тіно. Виходило предметно, привабливо і цілком доступно в користуванні. Пропонувалося п'ять сюжетів, в основу яких поклали відпрацьовані сценарії лялькового театру Басса. Тепер можна представити проєкт на огляд "Почесному Директору Лялькових Театрів Тарабарського короля", а потім — звабити Мара, Зіллію, Арті і Ретту, хоча і так зрозуміло, що з нею проблем не буде.

Дзвінок Бассу. Розмовляти взялась Мальва. На її скоромовку старий, що одразу взяв начальницький тон, обірвав на півслові:

- Примадонна, додай конкретики, скинь посилання. І від'єднався.
- Нормально, так. Чув? — Лев улітку. Але це непогано, значить, зацікавився.

У відповідь Тіно лише знизав плечима, мовби кажучи: ти ж його краще знаєш.

— Маль, а давай я поспілкуюсь із Зіллію. Ми того разу наче порозумілись. Все ж краще, ніж чекати, поки головний дозріє?

— Ті, прийнявши "фасон", відповіла Мальва, ти із ним, а я — з Реттою і Арті.

Оцінивши дипломатичний пірует подруги, Тіно притулився щокою до її плеча і провів ніжно долонею по стегну.

— Зараз працюємо, хлопче. Вперед! До речі, які у них з П'єром плани? Вирушать до Парижу?

— О-у! А я про П'єра то й забув. Якщо б він підключився, то була б повноцінна трупа. Він чудовий маніпулятор. Може "оживити" всі не задіяні костюми. Тоді вони нікуди і не майнули б. Запрошуй Ретту до нас. Хай зараз же і приходить!

Зіллію довго вмовляти не довелось. Він підхопив ідею на льоту. Тільки поцікавився, нашорошившись, скільки можна зірвати монет.

— Маркетинг-план ще в розробці, — відповів Тіно. — Очікуємо на вказівки Директора.

— Аля директор?

— Зілліо! Зберися. Я розумію тебе: "мамці" зараз є ким опікуватись, і ти сумуєш за нею. Але директор у вас завжди був один. Це — Басс!

— Точно, пробач. Зранку без кави важко.

— То приходь, Зілліо. Тобі тут завжди раді. Обіцяю, поговорю з Артї, і він буде поблажливим.

— Спасибі, виїжджаю.

"На чому він виїжджає? — На мітлі? — Ні, на ній "вилітають". На газовому балоні, як Мюнхгаузен на ядрі? — Жорстко. Певно, якусь копійчину має, щоб замовити "Bolt", — пронеслось подумки у Тіно.

Першою прийшла Ретта.

— Чом сама, сестричко?

— П'єр, шкодник, відсипається. Після зайде.

— Як тобі нова тема?

— Супер-пупер! Я підгоню таких клієнтів — загойдаєтеся! Пам'ятаєш, колись, у купоно-карбованцевому дитинстві, коли всі довкола були "мільйонерами"? Бувало, ми пальцями тикали в когось і казали: "Оцей — мільйонер в зелених". Так от, у мене є декілька "мільйонерів в біткоїнах"!

— Поважна пані! — зреагував із захопленням Тіно.

— А то ж! Дайте тільки роль, — я відпрацюю на всі сто.

— Дивись, сестро, ми маємо подвійні сценарії. — І він демонструє на планшеті робочий варіант мізансцени. Бачиш? — В кожній такій парі один сценарій оприлюднюємо на вибір клієнта — мисливця на квест. Другий, що до пари, — це носій нашої "таємної" композиції з "непередбачуваним" розвитком сюжету. Розумієш?

— Ще б пак — "гамбургер". За фарш — клієнт. Співчуваю йому. Супер гостро заправили! Ви себе з Мальвою знайшли в творчості, бачу одразу, братику. Розумничку, всім на користь!

Мальва, сидячи за столом, тільки й спостерігала, опершись підборіддям на долоні лівої руки, за цією мізансценою, пускаючи "бісиків" то в бік Тіно, то Ретти. По закінченні ввідної частини вона поманила до себе гостю, щоб ознайомити в цілому з відібраними публічними сценаріями. Тіно пішов за Артї.

Пес, зачувши від Тіно імена Ретти і Мальви, ракетною злетів на п'ятий поверх. Висунувши язика, усівся вирівняти своє дихання біля знайомих дверей в очікуванні на ліфт з Тіно. Вони зайшли до кімнати. Дівчата перебазувались на софу і з цікавістю розглядали товсті сторінки театральних зшивок. Артї стрімголов, наче торпеда,

протиснувся в простір між ними. Він клав свою голову на коліна то одній, то другій, а вони тріпали його за холку, гладили і сюсюкали, як з немовлям. Це тривало хвилин десять. Потім пес улігся в їх ногах і тільки повертав голову в бік тієї, що ронила якесь слово.

Тіно сів на стілець навпроти цих трьох і, гладячи пса по голові, стиха мовив:

— Артї, ми чекаємо на Зіллію. — Зачувши це, пес хотів вже підхопитись і виказати своє заперечення такій можливості. Врятувала ситуацію Мальва, яка сказала:

— Артїнька, треба поважати наших гостей. До того ж, ви будете грати разом в театрі. Тобі подобається театр, Артї? Пес хмикнув і, витягнувши передні лапи, поклав на них свою морду. — Наче говорячи всім своїм виглядом: "Що поробиш, треба — так треба".

— Ну от і добре, що все владнали. Така чергова ідея, дівчата. Уявіть собі: розпал п'єси, клієнти загрались, навіть почали видавати непрописані сценарієм репліки, а тут — Артї в образі Собаки Баскервілей! Врубається музика, виникає голограма болота і розвалин замка. Хтось кричить, вдаючи жах непередбачуваного повороту подій: "Бережіться скаженої тварини, тікайте!" — Пам'ятаєте фільм "Гра", фінал, коли герой Майкла Дугласа наче вбиває власного брата і кидається з даху?

— Ти, хлопче, скажи, тільки чесно, чи не небіж Хіч Кока або Кінга?! Вони ж почнуть плигати у вікна. Тобі їх не жаль?!

— Це лише питання техніки. Вікна, сходи, клітину, коридори, як тільки вийдуть, затягнемо сітками, в яких вони заплутаються. Так в сітках і винесемо до бусиків й відвеземо по домівках.

— Каєнський перець! Васабі — то пастилка для романтичної вечери. — Авторитетно зауважила Ретта. Здається, кому-кому, а Мару точно сподобається. Я — за!

— Так і я не проти, — відізвалась Мальва. — Залишилось, щоб Артї погодився. Артї, ти як, будеш грати флюоресцентного страшка? Грати, любий, понарошку, не кусаючись!

Пес погодився — такого в його одноманітному житті ще не було.

Треба сказати, що і Басс своїм досвідченим оком одразу оцінив масштабність підходу молоді до справи. В поточній ситуації, коли нічого путнього на бізнесовому горизонті не проглядало, ідея з відродження його дітища здавалася цілком слушною. Тому, прихопивши з собою Мара, він вирішив невідкладно взятися до справи і рушив на Тарасівську.

Мар під час поїздки щось бурмотав про себе. Басс, споглядаючи за ним в дзеркалі заднього огляду, запитав, що не так.

— Цей Тіно. Він такий "чистенький", "правильний" ... Не нашого кола людина.

— Звісно, не нашого — відізвався Директор. Але клепку має. Придивись до нього.

Тільки не як менеджер "піраміди", а як актор. Що скажеш?

— Ну, як актор, може ... — із значною часткою сумніву мовив Мар. А ким ти мене бачиш у цьому маскараді, а?

— На тобі весь фінал. Ти ж — ідеальний "трунар". Сам розповідав, з чого почалась твоя "кар'єра" — з кінозйомок. Отже, коли клієнт дезорієнтований через весь жах, що ми йому забезпечимо і покладемо в простеньку дощату труну, ти схилиєшся над ним зі словами, наприклад: "Поздоровляю з прибуттям!". Далі свій монолог прочитаєш в його очах — тут він тобі і сценарист, і суфлер!

Мар засмикав на шкіряному сидінні "хамера". В цю мить страшкувате обличчя п'явкова набуло романтичного виразу, і його прорізала крива усмішка старого пройдохи.

— Це моє, таке я можу. Навіть дозволю "чистюсі" поглянути, наче підмайстру.

— Ну ось, бачиш, — все до місця!

Картина, яку вони побачили біля будинку 23/25, викликала одночасно і цікавість, і настороженість. Купа народу, декілька поліцейських дорожніх патрулів, а головне — пожежна драбина МЧС і карета швидкої. Залишивши Мара, Директор підійшов і почав прислухатись до розмов в натовпі, адже зовні будинок виглядав цілком безпечним.

До двох молодиків, що товклися на самому краєчку тротуару, підійшов якийсь дідок. Його поступ, якщо можна так сказати, і те, як він намацував своїм ціпком опору, явно мали ознаки паркінсоніка. Піднявши ціпок, легенько постукавши ним по плечу одного, і вказавши на височенну трубу з полірованої нержавіючої сталі, яка підіймалась від самого низу будинку до його даху, він звернувся до цих двох:

— Бачили, готуються до запуску, ракетчики!

Хлопці з подивом обернулися, готові дати відсіч "знахабнілому" незнайомцю, та, оцінивши його вік, лише мовчки посміхнулися. Той насідав:

— Чого скалитесь, нероби?! Чули: кажу, очікується пуск потрійного "Нептуна"!

— Діду, який ще "потрійний Нептун"? — Подвійний — знаємо, бачили в новинах. Сказали, по московії може вдарить. А це — камінна труба, мабуть!

Дід знову поглянув вбік "ракети": вона городеливо виблискувала на сонці, наче легендарна палиця Зевса.

— Подвійний — то і справді, для московитів. А потрійний — для Кіма, дідько його візьми! Зрозуміли?

— Термоядерний, дідуган, — сказав страшенький своєму товаришу, оцінюючи траєкторію, яку описував кінець тростини.

На слова "термоядерний" одна огрядна і вусатенька жіночка відступила вбік і щось шепнула своїй худорлявій, як щепка, сусідці. Дід не угомонився:

— Чому ви не в армії, га? — запитав він з явною претензією в голосі.

— Чому, чому, — по качану! — гаркнули обидва в унісон. Зачувши якийсь вигук, поліціант, що стояв в метрах десяти обабіч натовпу, піднявся на носках і, витягнувши шию, наче телескоп, спробував розгледіти джерело звуку.

— Он йому — 18, а мені — 21, — сказав з подразненням старший з двох. — До армії — з 25-ти, треба вже завчити було!

— Не вчи вченого! — голосом півня вигукнув дід. — У 18 я вже воював в Кореї! Маю за це їхні нагороди.

— От, бачите, — трохи збавивши оберти, мовив малий. — Чому ж ви тоді їх не доби́ли? — Зараз не було б зайвих клопотів.

— Бо ми якраз воювали на стороні його діда. Такі часи були!

— Малий склав долоні і, імітуючи рупор, стиха протяжно гукнув: *"Лю-ди! Тут вояка КНДР!"* — і обидва голосно заржали, так, що, зігнувшись впоперек, трималися за свої животи. Басс з посмішкою покрутив вуса, придивляючись до діда. Скривджений старий люто махнув ціпком, розвернувся і рушив геть донизу вулиці. *"Ой, Пречиста Діво, то це ж мій колишній сторож! Що час робить з людьми ... Треба буде його провідати — бачу, що мешкає там же, на Короленківській"* — відзначив з тугою за минулим, Директор.

Тим часом "вусатенька" продовжувала щось нашіптувати "пласкій", а потім вголос вже проголосила:

— Кажу тобі, дурепа, показуючи пальцем вбік двох парубків, наші таки зробили термоядерку! Зараз вдаримо по болотах. Давно пора русню ушкварити за все скоєне!

— Ми вдаримо, а вони? У них же цього добра більше. На що очікувати?

— От я тобі і кажу: іди зніми з балкона білизну, бо пропаде.

Кинувши на співбесідницю погляд своїх бездонних округлених очей, "щепа" зі жвавистю косулі кинулась до будинку 29. Саме в цей момент до будинку підкотився довжелезний чорний лимузин — з тих, що подають молодятam під час одруження і безутішним вдовам на похорон. Супровід секюріті відчинив задні двері, і публіці було граційно явлено красиві довгі, під стать лімузину, ніжки в наймодніших лазурних підборах. Спершу одну, потім другу. Басс, оцінивши картину, подумав: *"Чому б їх не мати чотири? О, це — ідея для нашої вистави. Щось на кшталт: "Інопланетне диво", або "Лайхак від Ікара"*. Далі було теж непогано: в дверному пройомі з'явилася широкопола білосніжна шляпа, яку підтримувала правиця по лікоть, вбрана в оперні перчатки. І на кінець — вся постать молодої жінки, вбраної в білий костюм із сумочкою в тон підборам. Її юбка з коротким шлицем під час проходу володарки від машини до дверей під'їзду навіювала Басу далеко не космічні фантазії.

Трійка підлітків пошепки сперечалися про те, хто є ця "цаца". Точку поставила, як завжди, старшенька:

— Кажу вам, дурепам, це — Леся з "Орла і Решки"!

— Не дури нас, Зіно. Леся давно звідти пішла.

— Яке це має значення? — Леся є Леся. Крапка!

— Взагалі-то, що зараз має відбутися? Для чого пожежники, швидка, стільки поліції? — спитали дві інші.

— Кажуть, що зніматимуть заключну серію "Пес".

— А де тоді кіношники?

— От тошнюча ти, Наталя! Кіношники всередині, бо все відбуватиметься в домі.

— А МЧС нащо? — Не угомонювалась Наталя.

— Так треба, коли людей багато. А ще, — може побачили в тебе сірники?! — І з насолодою загигикала.

"Добре, пере чекаємо" — вирішив Директор театрів і повернувся до Мара.

"Потрійний Першинг" лишався на своєму місці, ігноруючи відчайдушні фантазії співвітчизників і підоплеку Третьої Світової.

ПРЕМ'ЄРА

Поки Басс разом з Маром очікували на спад толокні біля під'їзду легендарного будинку, підійшов П'єр. Помітивши знайомого виконавця, Басс гукнув його:

— Пане артист! Можна вас на хвилинку?! — Висунувшись наполовину з вікна, запросив Директор.

— П'єр, пригнувшись, глянув в бік автівки, і, розвівши в сторони дві руки, посміхаючись, підійшов до свого колишнього хазяїна.

— Чисто парижанин! — Відчинивши дверцята і вибираючись назовні, ласкаво промовив своїм рокочуючим басом Директор. Вони обнялись.

— Начувся про твої сценічні успіхи. Пам'ятаєш Гузмана, нашого освітлювача? — Він теж переїхав до Франції. Каже, живе в передмісті, у Вінсенні. Часто проходить Люксембурзьким садом, бачить відкриті ротики твоїх наймолодших пошановувачів. Молодець, тримаєш марку школи. А що тут? — вдаючи неосвідомленість, запитав Басс.

— Я — з Реттою, пам'ятаєте таку?

— Ну, друже, вибач, я жартую. Звісно, в курсі про все. Вливаймось в компанію, пішли вже в будинок. — І, гукнувши Мара, вони рушили втрьох до входу.

Кімната нагадувала місце військової ради. Повний збір і тепер вже з Головноком. Та на подив новоприбулих, в центрі кімнати за столом сиділа "Незнайомка в білому".

— Знайомтеся, — промовив Тіно, — це наша шановна замовниця, Оксана Вовкогон. Бажає влаштувати подарунок чоловіку на його 40-річчя. Вдень, так би мовити, квест, а ввечері — оркестр... Почувши останню репліку, Мар на вухо Басу прошепотів: "Оркестр гарантую..." Той покрутив вуса від задоволення і, галантно вклоняючись дамі, яка безапеляційно протягнула йому руку в білосніжній перчатці, припідняв її на знак пошани двома своїми зімкнутими пальцями. Ретта швиденько щось занотувала. Зіллію, скося глянувши в її записник, просто розплився чеширською посмішкою. Мальва, в свою чергу, побачивши реакцію Зіллію, теж накинула оком на цю помітку і

здригнулась.

Тренований читач міг би здогадатись, на яку мізансценку спокусилась фантазія Ретти — щось подібне до наступного: "Молода вдова підходить до труни і з ніжністю, в сплямованих кров'ю оперних перчатках, піднімає відтяту голову свого коханого для останнього поцілунка. В цей момент її хтось обнімає ззаду за плечі, і вона, не випускаючи голови, обертається. "Як тобі тортик?" — запитує, посміхаючись, ювіляр, кивнувши на майстерний виріб в її руках. Дружина в безпам'ятстві падає в руки трунаря. ЗАВІСА!"

— Обставимо найліпшим чином, шановна Оксано, — запевнив Директор. — А ви самі бажаєте взяти участь в дійстві, побачити все на власні очі зсередини?

— О, дякую за таку можливість! Вже відчуваю, як це буде захопливо!

— Звісно, захопливо, — поблажливо кивнула Ретта. Зачувши останнє, Мальва присіла на стілець і почала щось лихоманливо вишукувати в своєму планшеті. В цей час Мар під "конвоем" Артї обходив кімнату і, завдячуючи своїй далекозорості, побачив в пошуковому рядку Google два знайомі "позивних": +БОРИС +МЕДИКОМ. Задоволено оскаблився: "Правильна дівчинка. Треба підстрахуватись. Але такий цаці в білому навряд чи що загрожує. Вона і справжньому голові дала б раду. Цікаво, яка в них з чоловіком різниця? — Років 15? От після 55 хай готується..."

Підійшов до Тіно. Взяв його за лікоть і відвів вбік до балкона.

— Слухай, хлопче, — так і не змігши пригасити в собі неприязнь, мовив Мар. — Ти для себе яку роль відвів? Мабуть, ведучого, чи кого?

— Знаєте, я якось це випустив з уваги. Дякую, що нагадали. Але до чого це вам?

— Директор подав цікаву ідею: ми з тобою граємо трунарів. Точніше, я граю трунаря, а ти — мій помічник. Що скажеш?

— Непогано. От тільки в нас немає відповідного реквізиту.

— За це не переживай. У мене є повний комплект. Дивись, і він дістав, немов би фокусник, потертий чорний циліндр:

— Цей капелюх бачив більше наречених, ніж ця кімната — чудес ...

— А ти — підмайстер, доволі і якогось кургузого піджачка. Ще для антуражу — дерев'яний метр. Знаєш, такий, як у кравців. Дістанеш?

— Без проблем. Ви кидайте, будь ласка, для нас міні-сценарій з діалогами.

Басс знову звернувся до замовниці:

— То на яку дату замовляєте?

— На 5 червня, о 12-й. Ранку.

— Добре. Граємо одруження П'єро і П'єретти, — гучно мовив Басс.

— Ви, Оксано, будете виконувати роль дружки П'єретти, яка таємно закохана в П'єро. А ваш чоловік, до речі, треба нам завтра з ним побачитись для інструктажу, гратиме дружку П'єро, що таємно закоханий в його наречену.

Такі от маємо "Богему" і "Трубадура" в одному розливі від маестро Пуччіні та маестро Верді, — підвів ризику Басс. Вперед виступила Ретта:

— Я, на правах закоханого в мене незнайомця, маю вас, шановна "суперниця",

ознайомити з умовами нашого типового контракту, сміючись, не зменшуючи темп, звернулась до клієнтки "сопродюсерка".

— Ось бланк заяви, відмова від претензій на випадок нанесення емоційної травми, первинна калькуляція витрат, контракт. Договірна вартість — \$12315. Авансовий платіж — \$4100. Якщо влаштовує — прошу.

Оксана невимушено підмахнула документи, навіть не дочитавши їх до кінця:

— Ви, дивлюсь, такі приємні і порядні люди. З нетерпінням чекатиму нової зустрічі, та доторкнувшись до лівої сережки, подала сигнал своїй охороні. За мить в дверях звідкись з'явилась миловидна дівчина — копія Руні Мара в образі Лісбет Саландер. При виді цього "дива", всі, хто сидів, підвелись і чемно попрощались з Дамою в Білому.

— Рет! — звернулась Мальва, скориставшись паузою. — Ми не перегинаємо палку з тією головою?

— Все ок, люба! Я провентильовала горизонти: був такий радянський фільм "Місто Зеро" — в ньому герою Леоніда Філатова підносять на пробу кулінарний "шедевр" — його ж "голову". І нічого, поласував краєчком...

Та і наша Дама в Білому, нівроку, не моргнула, почувши про "голову в торті"...

— Розкажи-ка нам, винахідлива, звідки така ціна вистави? — жваво поцікавився Зілліо.

— Хто-хто, а ти, котику, мав би здогадатись. Зі стелі! Вони тут високі.

— Бачиш, малий, у нас тепер два професора, — сміючись, підвів ризику дебатам Директор. — Давай-но по домівках, чесна компаніє! Сьогодні попрацювали на славу. Я такого ще не бачив: перший "млинець" — і в "дамках"! А чому, здогадуєтесь? — Кохання, діти мої, одвічне кохання. Воно і засліплює, і окриляє!

На цій ноті трупа розтанула, залишивши за кадром справжню причину — талант двох молодих сердець.

КВЕСТ

Після поголовного інструктажу Тіно і Мальвою, як режисерами-постановниками, всіх учасників майбутнього дійства, трупа очікувала на прибуття Оксани і її чоловіка Володимира. Останній виявився доволі кмітливим і з сучасним почуттям гумору. Це зняло попередню напругу. Але карета "Медикому" була все ж припаркована на дворі подальше від очей випадкових перехожих.

Напередодні було завершено серйозне інженерне переобладнання: між суміжними кімнатами Басса і Мара прорізали величенькі пройми, обрамлені для безпечності сталевими фермами. Оскільки на штукатурні роботи не вистачало часу, то за рекомендацією виконавців оголену цеглу було вкрито темним силікатним лаком. Це придало видовженій залі вигляду "сивої давнини".

Тіла теж була при ділі. Вона передивилася весь гардероб, припасувала костюми

виконавцям, прибрала все зайве і застаріле.

Мар все кружляв, наче джміль, довкола своїх древніх пожитків, складених до купи і підготовлених "на вихід". Найбільше його хвилювала колекція п'явок, засохлих за три роки без догляду, в трилітрових банках. Зіллію заспокоював:

— Старе варення смачніше, дідугану. До того ж, з цих "шкірок" може щось корисне вийде. І він на підтвердження своїх слів підчепив одну таку і, розтягнувши її, як гумку, відпустив з хлюпком.

— Намордника тобі пошию, шайбахер малий! — Огризнувся Мар, махнув у відчай рукою і більше не дивився в бік кипи того лайна.

В гардеробній за рішенням Баса змонтували нехитрий механізм, за допомогою якого театральні підмостки могли легко розвертатися в обидва боки. Це додавало можливості швидко змінювати декорацію сцени, не втрачаючи темп дійства.

Ретта ходила з блокнотом і проставляла "галочки" навпроти відповідних позицій. Тимчасові "робітники сцени" — Тіно і П'єр занесли на ношах якийсь величенький короб, обтягнутий чорним крепом. Це виявився "притулок" Арті. Пес із задоволенням заліг в нього і спостерігав за суєтою "колег". Останніми завезли дві труни. "Нащо дві?" — поцікавилася Мальва в Ретти. — "На всякий випадок. Може під кінець буде два "тіла", — відповіла та. Від цих слів Мальва так розчулилася, що, обнявши подругу, перепитала:

— Це ж все понарошку, правда, Рет?

— Ну, а як інакше? Ти ж бачиш, пилку я не замовляла. Тільки той силіконовий сікач для виду. Не хвилюйся, люба: крові буде багато, але штучної. Ювіляра винесуть до карети швидкої, і коли "ощасливлена" дружина підбіжить до труни, заламуючи рученьки і голосуючи, небіжчик встане і поцілує її. Вже проінструктований мною.

— Так нащо друга труна?!

— Сама не знаю. Та навчена: для екстремальних сцен реквізит має бути подвійним. Все. Крапка. Он, дивись: вже всі в зборі.

Через 10 хвилин розпочалося довгоочікуване "Сватання на Гончарівці": костюми ожили, вистава рушила, репліки, на диво, були злагоджені, і здавалося, що герої справжні; музика і відеосупровід були на висоті, напруга зростала. Світло очікувано згасло. Запала миттєва тиша. Потім синьозелений промінь вихопив з темряви якийсь силует в капюшоні і в чорному плащі з білою підкладкою. В його піднятих догори руках було не театральний сікач, а таке ж чорне відро, з якого в труну сипалися ошметки чогось незрозумілого. В цей момент щось гучно гепнулося в другу труну, і весь простір наповнився нечуваним досі собачим скулом Арті. Промінь продовжував блукати простором. Ось він вихопив підмайстра трунаря, який поспіхом намагався накинути кришки одночасно на дві труни, чортихаючись і гримлячи ними. На ці звуки підбіжав

П'єр, оглядаючись у пошуках зниклої "нареченої". Вони удвох з Тіно накрили першу труну крепом, підняли і рушили до ліфта. Всім стало ясно, що квест "вільнув ліворуч". Басс дістався електрощита і ввімкнув світло. Підійшов до труни, що залишилася. Окликнув Мара. Той не озвався. Тоді він здвинув ногою кришку і побачив у труні ... Володимира-ювіляра! Той лежав не як годиться "покійнику" — на спині, а на лівому боку, тримаючи перед своїм обличчям "власну голову" і бормочучи щось крізь цокаючи зуби. Оцінивши безнадійність ситуації, Басс знову прикрив труну, рухом штангіста відірвав її від підлоги і, закинувши на своє плече, поніс, не очікуючи на ліфт, до швидкої.

Мальва і Ретта в своїх театральних нарядах, що наче застигли в обіймах одна одної, нагадували витвір Огюста Родена. Та основне дійство тепер перейшло назовні.

Санітари МЕДИКОМу, побачивши хлопців з труною, кинулися їм назустріч. Відкривши кришку, їх очам предстала жахлива картина: там лежав сам трунар, який перед самим початком особисто інструктував їх тут у дворі. Але замість обличчя було якесь чорне місиво "слимаків", що здригалось і безперервно ворушилося. Гукнули фельдшерку. Колоритна жіночка пружним кроком підійшла і, лише одним оком глянувши на "горгону", розміявшись, наказала принести флакон фізіологічного розчину. Санітар миттєво обернувся, протягуючи старшій 1% сольовий розчин. Фельдшерка старанно почала поливати живу масу. Вона виявилася колонією п'явок, що встигли достатньо набрякнути, насмоктавшись Марової крові. Сіль подіяла, і прожери відпали, залишивши після себе десятки крихітних кровистих цяток. Всі присутні з подивом скрикнули. В цей момент перед ними виникла фігура "Самсона", що тримала на своєму плечі ще одну труну.

— Допоможіть, йолопи! — вигукнув Басс, звертаючись до санітарів. Ті поспіхом підхопили домовину і обережно поклали її на землю. Директор підійшов глянути на першого "небіжчика". З подивом хмикнув: на нього дивився той чоловік, з яким він познайомився 50 років тому: молодий, амбіційний "професор". Трунар вибрався зі свого тимчасового помешкання і встряхнувся. Тепер костюм сидів на ньому як влитий. Одразу показуючи пальцем вбік іншої домовини, мовив:

— Допоможіть Володимиру. В нього психічний шок. На власні очі бачив, як дружина вколошкала його. Жок-баба!

— Це ви так про своїх замовників?! — запитала з претензією Оксана, що узялась незвідки, немов з-під землі.

— Вистава — є вистава. Все оплачено. Виводь егеря! — цитуючи славнозвісну інтермедію Олейника і Стоянова, випалила Вовкогон. Потім підійшла до труни чоловіка, присіла і, погладжуючи його по голові, сказала:

— Вставай, Володю, все скінчилось чудово. Інакше не можна було. Зате якась радість: ти живехоньок і цілюсиньок. Поздоровляю з 40-річчям! Сьогодні, от із цими добродіями, я подарувала тобі народження вдруге! Відтепер я твоя мама. Не забувай: з

усіма питаннями — тільки до мене. І, поцілувавши смачно чоловіка у скроню, підійшла до Мара.

— Пам'ятаєш, діду, як Мюнхгаузен на качок полював: пальнув шомполом і враз нанизав декількох. Так і я сьогодні вас двох!

— Який я вам дід, шановна?! У мене таких студенток повний випуск!

— Про студенток вже забудь. Крім одної — моєї бабусі, яку ти ошчасливив моєю мамою. Так що дід ти справжній. І я даю тобі другий шанс. Бачиш: чудеса гірудології, яку ти із запалом пропагував. Діє!

Мар обмацав своє обличчя, поплескав себе по стегнах, грудях, плечах. Знов перевів погляд на фігуру в чорному плащі.

— Впізнаєш? Це я, твоя онука Оксана. Бачиш, — вона піднесла пальчика до краю свого підборіддя. — Фірмова родимка, така ж, як і в бабусі.

Так це було, чи інакше, але кажуть, трапилося саме тут, в будинку 23/25, де в травні-червні 2025 року зішлись шляхи-дороги різних людей і сплелися їх сучасні долі. Всі дійові персонажі — справжні, тільки зараз відомі під своїми іншими сценічними іменами. Так повелося в театральних колах. Адже Тіно, Мальва, Ретта і П'єр продовжують свій акторський шлях, але за іншою адресою: вул. Грушевського 1А, Київський академічний театр ляльок. Басс, Мар і Зілліо викладають у Київській муніципальній академії естрадного і циркового мистецтва, неподалік — на Жиланській 88.

Ви здивуєтеся, та Артї прижився у Алі з Анатолем. Тіла з Майкою і Віною доглядають квартиру 15, у якій час від часу збирається вся колишня трупа в розширеному складі. Вона поступово поповнюється наймолодшими членами. Здогадалися, якими?

Замість епілогу

Чи правда це, чи вимисел? — вирішувати Вам. Але ж відомо, що все життя — це театр. Якогось дня Ви можете вийти і подивитися іншим поглядом на свій будинок, на свою рідню, друзів і сусідів. І хто знає, що примариться під настрій.

Дійсно, вважайте, мало знайдеться сміливців, крім політиків, пофантазувати на тему сьогодення. Адже зазвичай для цього обирають або далеке минуле, або далеке майбутнє. Та відкрию Вам особистий секрет: автор народився в будинку 23/25 по вул. Тарасівський, дійсно милувався "зозулею" і таскав качельки в сквері, ходив до відомого садочку і дивувався засобу "управління домами". А ще, інколи, перед тим як переплигнути через рівчак або прийняти відповідальне рішення, він спершу потирає "завітне місце" на своєму лобі і посміхається вдачі.

Так, в самому малому віці нам полюблилися пригоди Буратіно і його суперників. Та чому б улюбленим героям не дорослішати разом із нами?

Оглянемося довкола у важкі часи. Треба жити. Тому трохи уяви не завадить!

* * *

Наостанок маю висловити подяку своїм технічним помічникам і радникам із когорти штучних інтелектів за створені малюнки, граматичний аналіз тексту і безоцінні поради щодо врівноваження сюжетних композицій та енциклопедичні відомості. В першу чергу — ChatGPT, Grammar Checker, AI Postimg, AI Playground, AI Bing Chat, AI Dreamina, Chat Gemini, Chat Copilot.

Ми кажемо "штучний інтелект", але маємо на увазі потужну спільноту розробників цього сучасного "колективного надсвідомого". Спасибі, що ви є і безкорисно допомагаєте!

Травень-червень 2025, Київ.